Taxa poştală plătită în numerar conf. aprob. Dir. G-le P. T. T. No 120228/932

No. 16 JEAN DE LA HIRE 5 Lei

Cei trei cercetaşi

REVISTĂ DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SĂPTĂMÂNAL SÂMBĂTA

Secta strangulatorilor

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREŞTI

„COHORTA DE CERCETAŞI FLOREŞTI-ILFOV scoate „revista „CERCETAŞUL SATELOR" buletin şapirografiat. „Materiai bogat şi variat. Abonamentul pe an pentru „unităţi rurale 75 lei, urbane 100, cercetaşi şi şcolari „60 lei. — Abonaţi-vă la CERCETAŞUL SATELOR, con„tribuind astfel la propagarea cercetăşiei şi la încura„jarea muncii COHORTEI FLOREŞTI"

Din „CEI TREI CERCETAŞI" au apărut până acum :

No. 1 La voia întâmplării
„ 2 Braţ de sânge
„ 3 Ţara groazei
„ 4 Boturile roşii
„ 5 Lupta dela Kasba
„ 6 Cecul de 5 Milioane
„ 7 Rebelii din ţara Apaşilor
„ 8 Misterul Lacului Sacru
„ 9 Cercul de Foc
„ 10 Vâltorile Cataractei
„ 11 Lupta Navală
„ 12 Dervişii asasini
„ 13 Goeleta fatală

La „CEI TREI CERCETAŞI" se pot face şi abonamente în felul următor :

Pentru 10 numere 45 lei
„ 20 „ 80 „
„ 30 „ 120 „

Costul abonamentelor se trimite sau prin mandat poştal, sau se achită la ghişeele ziarului Universul.

Secta Strangulatorilor

CAPITOLUL I

Căutătorii de diamante

Insula Borneo face parte din arhipelagul Sondei la sud de Marea Chinei.

După Australia e cea mai mare insulă de pe glob; olandezii și englejii și-au împărțit posesiunea, dar întregul interior al insulei a rămas aproape complet sălbatic; și se știe că anumite regiuni misterioase au servit de refugiu sectei strangulatorilor sau *thug*, goniți din Indii de către englezi.

Insula Borneo mai conține și imense păduri virgine în mijlocul cărora există terenuri diamantifere.

Se întâmplă adesea ca unii olandezi cu spirit temerar, dorind să se îmbogățească, sau să piară în câțiva ani, mai curând decât să continue o viață mediocră în metropolă, — să vie din patria lor la Pontianak, capitala posesiunilor olandeze din Borneo, și să organizeze, după mijloacele de care dispun, o mică expediție în interior spre a căuta mine de diamante și a le exploata.

Unii se reîntorc colosal de bogați, alții nu se mai întorc de loc, căzând victimele fiarelor sălbatice și ale muncii extrem de grele, sau ale fanaticilor *thug-i*, cari bântuie prin păduri, sau însfârșit ale indigenilor din tribul Olo-Ots, rămași în completă stare de sălbăticie.

Uneori, disperați de zădărnicia căutărilor lor, după ce și-au epuizat proviziile și munițiile, olandezii porniți după aventuri, se întorc, de bine de rău, la Pontianak și acolo cer să fie repatriați.

Mai sunt apoi unii, cari renunță la căutarea diamantelor, devin vânători în pădurile virgine și sfârșesc prin a duce o existență aproape tot atât de primitivă ca și a indigenilor.

Insfârșit, mai sunt și unii dintre acești emigranți, — mai rari, ce e drept, — cari se fac bandiți și devin teroarea compatrioților lor, veniți să caute pietrele prețioase.

Intr'o dimineață de Martie, când soarele, deși pe cer, nu se vedea încă deasupra înaltei văi a Redjang-ului, din pricina vaporilor opalini, ce se înălțau încetul cu încetul printre frunzișurile arborilor colosali ce se ridicau pe cele două margini ale râpei adânci, un cortegiu ciudat înainta pe un soi de drum croit de natură și lărgit și consolidat de oameni.

Erau două care, acoperite cu coviltire de pânză și ale căror roți se afundau greoaie și scârțâind zgomotos în pământul brăzdat de alte numeroase urme.

Acele două care erau trase de câte patru cai voinici, cu părul lung, cari din când în când nechezau violent din pricina sforțării ce trebuiau să facă spre a scoate roțile din noroi, sau spre a trece peste bolovanii, cari împiedicau drumul.

Inaintea primului car, mergea un om îmbrăcat în haine de piele, înarmat cu un revolver atârnat la brâu și cu o carabină pe umăr.

In fiecare moment se întorcea ca să îndemne caii cu cuvinte energice. Indărătul lui, în dreapta cailor dela primul car, mergea un tânăr cu aspectul copilăresc, dar ale cărui trăsături energice aminteau pe acelea ale robustului bătrân, care'l preceda; cu mâna stângă se rezema de partea dinainte a carului. Aci sta o femee cu mâinile încrucișate pe genunchi, tăcută și posomorâtă, privind fără entuziasm pitoreasca panoramă din jur. In fața celui de al doilea car umbla un alt tânăr, care semăna uimitor cu ceilalți doi oameni.

In stânga, un indus pe jumătate gol, cu o carabină pe umăr cânta un fel de melodie plângătoare. Și la un soi de riturnelă, care se repeta din cinci în cinci minute, alt indus, care forma ariergarda la câți-va pași în urma ultimului car, răspundea cu exclamații guturale, pe care le repeta îndată primul indus.

Acesta era aspectul straniului convoi.

Fără îndoială, umblaseră toată noaptea, căci atât oamenii cât și animalele păreau istoviți.

Caii se poticneau adeseori, iar oamenii își scoteau mereu pălăriile și-și ștergeau de sudoare fruntea încălzită.

Și când primele raze ale soarelui, luminară violent fundul văii, făcând să sclipească picăturile de rouă ce acopereau hamurile cailor și pânza coviltirelor, bătrânul scoase un strigăt ridică brațele și brusc, ca și când ar fi cunoscut acel semnal, cei opt cai se opriră.

— Băeți, zise Hans van Goor, olandez, căutător de diamante prin insula Borneo, e timpul să ne oprim; de șase ore

umblăm fără răgaz și cred că și caii ca și noi au nevoe să mănânce, să bea și să mai răsufle.

— A ! da tată, răspunseră în cor cei doi tineri, Gip și Frederic, înaintând.

Femeea se scoborî și ea din car și apropiindu-se de bătrân îi zise cu voce afectuoasă :

— A ! deabia așteptam să dai semnalul, păreai atât de obosit !

Bătrânul începu să râdă.

— Știi bine că am mâini și picioare solide ca fierul !

Până ce nu vom găsi diamantele cu care să refacem averea marilor noștri strămoși nu va fi răgaz pentru noi. Trebue să mergem tot înainte și Dumnezeu ne va ajuta. Așa sper cel puțin.

— Să sperăm ! zise bătrâna Frieda, ridicând ochii spre cer.

— Și, acum, copiii, zise Hans după ce îmbrățișă cu dragoste pe soția sa, să pregătim lagărul. Iată colo, la dreapta, un fel de pajiște, unde caii vor găsi de păscut cât pentru noi ne-ar trebui ceva de mâncare mai puțin primitiv.

Ce ne dai azi, Frieda ?

— Oh ! avem de toate, zise bătrâna și chemând cu un gest pe unul din induși îi zise :

— Nagar, ia cana și du-te de adu-ne apă.

Se auzea într'adevăr zgomotul unui râuleț care cădea din stâncă în stâncă îndărătul arborilor.

Și timp de o oră toți se ocupară cu instalarea lagărului, care după toate probabilitățile trebuia să servească mai mult timp, judecând după pregătirile ce le făceau.

Cei doi fii și tatăl, ajutați de servitorul indus pe care-l chema Sirza, se apucară să deshame caii și să-i lege pe pajiște cu o frânghie lungă, care le permitea să se miște în voie, și apoi ridicând roțile carelor, una câte una, puseră dedesuptul lor niște lemne ca să nu se afunde în nămol.

Insfârșit, construiră în jurul carelor și în așa mod încât să cuprindă și pajiștea în care păsteau caii, un fel de gard cu ajutorul unor trunchi de arbori doborâți cu securele și între cari împletiră crăci și spini.

In momentul în care mama anunță că prânzul era gata lagărul era terminat și împrejmuirea gata.

Masa se compunea dintr'o mâncare de carne cu legume un fel de ghiveci foarte gustos, care fiersese într'o strachină mare. Fiecare se apropiă și-și scoase cu o lingură mare porția în strachina pe care o avea la el.

Se așezară apoi, în cerc la umbra unui arbore, destul de departe de foc ca să nu-i dogorească căldura și începură să mănânce cu poftă.

Din când în când, tatăl împărțea felii de pâine pe care le tăia dintr'o pâine enormă. O cană plină cu apă trecu din mână în mână și pe urmă, băură toți câte o înghițitură dintr'un fel de pleoscă cu vin.

După ce-și potoliră prima foame și sete, începură să mănânce ceva mai încet convorbind între dânșii.

— Gip, zise Hans van Goor, calculele tale sunt exacte ? Mai avem încă opt zile până s'ajungem la Trecătoarea Verde ?

— Da tată, am refăcut calculele aseară : mai avem opt zile, afară numai dacă nu vom da de un drum mai bun.

— Oh ! un drum mai bun ! întrerupse râzând Frederic. Cred dimpotrivă că cu cât vom înainta spre locul de unde izvorește Redjangul, drumul va fi din ce în ce mai anevoios.

Să nu uităm că suntem primii căutători, cari ne-am aventurat pân'aci.

Dacă guvernul olandez a pus să se construiască acest simulacru de șosea pe care ne găsim acum, a făcut-o ca să înlesnească funcționarilor însărcinați cu delimitarea frontierelor anglo-olandeze, trecerea cu cai, bagaje și instrumente.

Pe de altă parte au trecut doi ani de atunci și vedeți că intemperiile au desfundat și această șosea destul de rudimentară.

— Ehe ! exclamă tatăl, dând din cap numai dacă n'o fi mai rea decât pân'acum, m'așteptumi și cu asta.

Și apoi, o zi mai mult, sau mai puțin nu contează.

Om ajunge când s'o putea, un lucru e sigur, că Trecătoarea Verde ne va aștepta până ce vom sosi.

— Oh ! cât pentru asta, ziseră cei doi tineri, suntem siguri.

Masa se terminase, servitorii se duseră să spele vasele în râul din apropiere, iar tatăl și fii se pregătiră să se odihnească puțin, după atâta oboseală. Se întinseră la umbră pe un pat făcut din frunze, și punându-și alături carabinele, adormiră.

Mama se mai ocupă vreo câteva minute cu diverse treburi, apoi se culcă și ea pe un pat ceva mai comod, în fundul primului car.

Cei doi indușî, întorcându-se de la râu își făcură și ei un pat și se întinseră la umbră.

In timpul somnului lor nu sta de veghe de cât un câine mare, din rassa acelora cunoscuți sub denumirea de *Dogues de Bordeaux,* foarte puternici și aproape sălbatici.

Mirosul lor e în special desvoltat și sunt cei mai buni paznici, mai vigilenți chiar decât omul. La cel mai mic miros suspect se ridică, privesc, ascultă, încep să mârâie amenință-

tor și, dacă alarma continuă, încep să latre cu atâta furie încât sunt auziți de la distanță de doi kilometri.

Increderea olandezilor în paznicul lor era deci absolută, căci nu trecu mult și toți erau adormiți.

CAPITOLUL II

Hoții de diamante

In momentul acesta, la patru sau cinci kilometri de locul unde poposise caravana olandeză, o altă caravană se pregătea să facă același lucru.

Nu era compusă din care, ci din cai pe cari călăreau patru oameni.

Dacă olandezul Hans von Goor ar fi știut că oamenii aceștia poposiseră la o depărtare atât de mică, desigur că n'ar fi adormit, căci, cel puțin din reputație cunoștea pe cei patru oameni, celebri în toate orașele olandeze din insula Borneo.

Erau patru bandiți temuți, cari se numeau : Dick Peters, Samuel Brown, Sullivan și Barlok.

Trecutul lor era misterios : se spunea că erau ocnași evadați, și în ciuda numelor lor, nu se știa dacă erau francezi, sau engleji, sau olandezi, căci vorbeau toate aceste trei limbi și spre a-și săvârși nelegiuirile împrumutau, după împrejurări, nume franceze, engleze, sau olandeze.

In nenumărate rânduri poliția olandeză încercase să-i aresteze, dar nu reușise; li se strecurau printre degete și în zadar îi căutau prin case, în oraș sau prin păduri.

Posedau arta de a se travesti atât de bine, încât polițiștii îi lăsau adesea să le treacă pe sub nas fără să-i observe măcar.

Cei patru oameni opriră caii, săriră jos, legară dobitoacele de un trunchi de arbore și desfăcându-și raniţile cu provizii se așezară jos și începură să mănânce cu poftă carne rece și galetă.

Beau în acelaș timp câte o înghițitură de vin din niște flacoane de metal, pe care le aveau la brâu și când terminară mai sorbiră și câte o înghițitură de cognac.

Apoi, fiecare își umplu pipa și mai bine de o oră fumară în tăcere.

Acești briganzi nu'și semănau însă de loc între ei.

Dick Peters, care după purtare și vorbă părea șeful lor, era înalt de cel puțin doi metri și spătos : un adevărat uriaș.

Obrazul lui turtit, cu înfățișarea fioroasă era încadrat de o barbă roșcată și plete de păr roșu și murdar îi cădeau țepene pe umer. Avea niște ochi ciudați, mici și verzi, înfun-

dați în orbite, iar privirea lor, când era fixă avea ceva din puterea fascinatoare a șarpelui piton.

Samuel Brown, vecinul său din dreapta, contrasta absolut cu dânsul; era un omuleț minuscul, cu obrazul păros și negricios. Avea ochi mari catifelați, a căror privire era în acelaș timp mângâioasă și teribilă.

Sullivan care sta în stânga lui Peters era de statură mijlocie nici gras, nici slab, un obraz fără expresie, de o impasibilitate bizară și de o paloare cadaverică; era deadreptul respingător.

Și ultimul, Barlok, era probabil un mulatru, căci avea nasul turtit ca al negrilor și buzele groase; de statură mică, avea umeri foarte lați, brațe foarte lungi și mâini enorme.

Dick Peters fu acela, care deschise mai întâi gura.

— Samuel, până unde crezi că merge Van Goor ?

— Vor să se ducă la Trecătoarea Verde.

— Nu-mi pare că informațiile tale sunt exacte.

— Sunt sigur ! Am auzit spunând asta pe Gip și Frederik Van Goor.

— Atunci, mai avem vreo opt zile de drum.

Trebuie să-i lăsăm să ne ia puțin înainte, căci proviziile noastre de vânat s'au terminat și dacă ne apucăm să vânăm, împușcăturile noastre ar putea să le dea alarma.

— Vezi bine, zise Sullivan, niște împușcături în regiunile astea le-ar trezi imediat bănuelele.

— Cui i-o spui ! reluă Dick Peters. Dar, cred că la sfârșit, când vom pune mâna pe diamantele lui Van Goor, vom fi răsplătiți de toate ostenelile noastre.

— Despre asta poți fi liniștit, Dick reluă Sullivan. Se știe că Van Goor are darul de a ghici locurile unde sunt diamante și nu dă greș niciodată.

— După informațiile mele, adaogă Samuel Brown tata Van Goor nu și-a ales ca țintă Trecătoarea Verde decât după ce a studiat pământul și fragmentele de roce pe care misiunea anglo-olandeză de delimitare le-a adus anul trecut din acele locuri și care se găsesc acum în muzeul din Pontianak.

Vă închipuiți că după un astfel de examen, tata Van Goor a pornit spre Trecătoarea Verde, înfruntând toate pericolele, fiindcă era sigur de ceea ce va găsi acolo.

— Dar, eu credeam că Van Goor și ai lui erau deja foarte bogați.

— Da, ei au la Banca din Battavia diamante în valoare de cel puțin două milioane.

Dar, asta nu le ajunge, căci știți care e ambiția lor ?

— Care ? întrebă Sullivan.

— Cum asta, întrebă Dick Peters, n'ai auzit vorbindu-se ?

— Spun drept că nu !

— Așa e, în ultimul timp tu erai în Sumatra și nu puteai auzi conversațiile ce se făceau în cafenelele din Pontianak cu privire la familia Van Goor, care se înapoiase de două luni din partea engleză a insulei Borneo.

— Ei bine, povestește.

— Oh ! foarte simplu.

Van Goor-ii aparțin unei străvechi familii, jumătate olandeze și jumătate germană, ai cărei descendenți au fost toți nobili.

Posedau castele și provincii întregi, pe când actualmente în Olanda, nu au nici o sfoară de pământ.

Ambiția lui Van Goor e să strângă milioane, să se înapoeze în Olanda și să răscumpere cel puțin castelul familiei care aparține acum unui belgian.

— Ca să facă una ca asta trebuie să mai găsească încă multe diamante.

— Și ca să facă una ca asta, ar trebui să nu întâlnească în cale asociația Dick Peters et Co.

— Voi știți, zise Barlock că Van Goorii sunt foarte curagioși și că cei doi fii, cu carabinele lor lovesc un cui dela o sută de pași ?

— Da, da ! protestă Dick Peters, dar și eu pot face acelaș lucru. Dar n'am de loc poftă să mă bat și să-mi risc pielea

— Nici eu ! zise Samuel.

— O ! dar eu nici pe atât ! ziseră în cor, ceilalți doi.

— Deci îi vom ataca prin surprindere, așa încât nici să nu știe de unde le vin gloanțele.

— Singurul lucru care mă plictisește, obiectă Samuel Brown e că suntem siliți să așteptăm prin împrejurimile Trecătoarei Verzi ca tata Van Goor să-și găsească diamantele. Asta poate dura încă luni de zile.

— Da, zise Dick, dar acum pot să vă comunic un lucru pe care îl ținusem secret, fiindcă am ca principiu să nu spun toate deodată.

La acele stranii cuvinte, ceilalți îl priviră curioși.

— Da, tribul Olo-Ots-ilor, care se găsesc la doi kilometri de Trecătoarea Verde, au fost vestiți de sosirea noastră.

Vom găsi acolo o ospitalitate generoasă, căci, după cum știți am făcut importante servicii capului lor și va fi mai ușor și mult mai plăcut pentru noi s'așteptăm acolo decât în mijlocul pădurii, reîntoarcerea bătrânului Van Goor.

— Minunat ! aprobară ceilalți trei asociați.

In momentul acela un fluerat prelung răsună în pădure Cei patru banditi săriră în picioare.

— Aha ! exclamă Dick Peters. Dar asta e semnalul lui Marini.

— Chiar așa !

O imensă mirare se citi pe fața lor.

— Marini aci ? zise Dick Peters. Semnalul acesta dovedește că el știe că suntem aci.

Ce înseamnă asta ?

— Vom afla îndată, răspunse Sullivan. Răspunde, Dick.

— Așa e ! Trebuia s'o fac mai curând.

Dick își puse două degete între buze și scoase un fluerat extrem de puternic.

Apoi, în tăcere, ce-i patru bandiți așteptară. Deodată, văzură eșind dintr'un tufiș din marginea drumului din spre munți, un om îmbrăcat în piele ca și dânșii, înarmat ca și ei, dar fără carabină; n'avea decât un browning, un pumnal atârnat la brâu.

Sări cu sprinteneala unui felin și fu lângă cei patru bandiți pe care-i salută râzând și strigând :

— Santa Maria ! Santa Maria !

După acest ciudat salut, se înfipse în fața lui Dick și așteptă.

Chipul său, care-i trăda origina italiană era brăzdat de un surâs de triumf și de satisfacție destul de ciudată.

— Eh ! Dick, prietene, spune drept, iată cea mai mare surpriză din viața ta.

— Chiar așa ! Pe cinstea mea !

Cum de te găsești aci ?

— Viu să-ți fac un serviciu care valorează greutatea ta în aur.

— Ehe ! întrerupse Sullivan — știi că Dick Peters cântărește două sute patruzeci de livre ?

— Lăsați-mă să vă spun și veți vedea că serviciul meu valorează două sute patruzeci de livre de aur curat.

Cei patru înconjurară pe italian și îl îmboldiră să vorbească.

— Răbdare ! și Marini de-te peste mâinile, ce se întindeau spre el.

Iată; voi urmați pe Van Goori ?

— Da.

— Știți că se duc la Trecătoarea Verde ?

— Da.

— Și sunteți decișî să-i așteptați, undeva, fie lângă Olo-Otsi sau aiurea, până ce se vor întoarce cu diamantele ?

— Da.

— Ei bine, ați fost trași pe sfoară, dragii mei.

Cei patru bandiți tresăriră și chipurile lor luară o expresie amenințătoare.

Dar, ciudatul Marini era probabil sigur de ceeace spunea, căci figura sa nu-și schimbă expresia triumfătoare și ironică în acelaș timp.

— Da. Oricât sunteți voi de faimoși, ați fost trași pe sfoară !

Și, eu un italian, fără nici o importanță, pe care voi ați refuzat de a-l lua în asociația voastră, eu care de un an am fost mereu în preajma lui Van Goor, viu să spun...

Tăcu, fizionomia sa luă o expresie de profundă gravitate, și ochii săi, deveniți teribili, se ațintiră în ochii mici și reci ai lui Dick Peters.

— Ce lucru ? Spune ! îl îndemnară ceilalți.

— Răbdare ! Înțelegeți că vă știu capabili să mă loviți cu pumnalele voastre îndată ce veți afla secretul meu : îmi trebue deci o garanție !

— Ce garanție vrei ? întrebă Dick supărat; crezi că după ce ți-o vom da n'o să ne fie tot așa de ușor să te înjunghiăm cum spui tu ?

— Da, răspunse Marini, dar când Dick Peters a jurat ceva pe capul fiului său, Dick Peters își ține cuvântul.

La aceste cuvinte, care dovedeau că italianul cunoștea, într'adevăr multe secrete, Dick Peters păli îngrozitor și corpul său greoi fu străbătut de un fior.

— E adevărat, zise el cu glas posomorât.

— E adevărat, afirmară ceilalți trei.

— Ei bine ! ridică mâna și jură pe capul fiului tău că'mi vei da a cincea parte din valoarea diamantelor pe care le veți găsi asupra Van Goorilor în momentul pe care'l știu eu.

Fu o tăcere.

Și, brusc Marini, întrebă :

— Ei bine, Dick, nu juri ?

Dick privi pe napolitan cu un aer de neîncredere, care trebuie să fi avut motive vechi; deodată întinse mâna, încruntând sprâncenele.

— Pe capul fiului meu, jur să dau italianului Marini a cincea parte din valoarea diamantelor pe care le vom găsi asupra familiei Van Goor, în momentuil pe care ni'l va indica el.

Dar italianul nu păru mulțumit, căci obiectă :

— Foarte bine ! dar, jură că vei da această cincime lui Marini viu, și nu lui Marini mort.

— Ce vrei să spui ? întrebă Dick, contrariat.

— Dragul meu, te știu capabil de multă viclenie în anumite lucruri. Ai putea foarte bine să mă ucizi și pe urmă să-mi dai o cincime din diamante, pe care să mi-o iei imediat înapoi sub pretext că morții n'au nevoie de bogății.

— Oh ! replică Peters, surâzând disprețuitor, se vede bine că ești italian ; îți închipui mereu că vezi curse, pe care numai tu ai fi în stare să le întinzi. Ei bine, jur ceva mai mult de cât îmi ceri tu.

Pe capul fiului meu, jur să nu atentez la zilele tale și să te las să pleci viu încotro vei voi cu a cincea parte din averea câștigată.

— Bine ! zise Marini. Atunci, odihniți-vă până la noapte și atunci nu veți avea de cât să atacați pe Van Goor și ai lui.

Tatăl poartă la piept un săculeț în care are peste trei milioane în diamante.

La acele cuvinte extraordinare, banditii tresăriră și avură aerul că nu credeau cuvintele italianului.

Dar, acesta insistă :

— Nu mă credeți ? Ei bine, aflați că bătrânul a fost la Battavia și a scos de la bancă toate diamantele depozitate și acum le poartă la dânsul.

— Dar e o imprudență !

— Sau o superstiție !... Voi știți că asemenea unora dintre jucători, și căutătorii de diamante cred în puterea și în valoarea talismanului.

Anul trecut o bătrână strigoaică, făcând parte dintre preotesele banjangs, atât de onorate de tribul olo-ots-ilor, a prezis bătrânului Van Goor, că în ziua în care va atinge un pământ virgin cu toate diamantele pe care le-a găsit în cursul anilor, va fi sigur că-și va întrei sau chiar împătri această bogăție.

— Ce prostie ! observă Dick Peters.

— Nu așa de mare... și Marini avu un surâs șiret., căci eu am fost acela care am dictat vrăjitoarei cuvintele pe care avea să le spuie lui Van Goor.

Ei ! ce mai spuneți, domnilor ? Aventura în care vă avântați orbește ca niște banditi cari n'au nici un pic de judecată, eu am pregătit-o de ani de zile, din ziua în care întâmplarea m'a făcut să întâlnesc pe tata Van Goor, și acum am ajuns la țintă.

— Bine, bine, zise Dick Peters, fără să-și poată ascunde admirația.

Dar, de ce ne-ai încredințat și nouă acest secret, în loc să pui tu singur mâna pe bogăție ?

Marius privi pe cei patru banditi și, ridicând din umeri răspunse cinic :

— Fiindcă sunt laș. Mi-e frică !

Nu voi avea nici odată curajul să atac pe cineva, afară numai dacă n'aș avea siguranța că-l pot ucide în somn.

Pentru a ataca pe Van Goor și fiii săi, cari mânuesc carabinele ca niște diavoli, trebuesc oameni ca voi.

Eu n'aș fi putut niciodată singur și bogăția mi-ar fi trecut pe sub nas fără ca eu să fi avut curajul să pun mâna pe ea. Iată pentru ce, din momentul în care am hotărât să dau lovitura, m'am și gândit la voi.

Iată de ce voiam să intru în asociație cu voi. Dar, voi m'ați respins și acum când a venit momentul, cu care nu ne vom mai întâlni niciodată, vă spun : haideți ! La lucru!

Înțelegeți și voi că ar fi o stupiditate să așteptăm ca tata Van Goor să se întoarcă peste câteva luni de la Trecătoarea Verde, unde poate că nu va găsi nici un diamant și să stăm așa luni de zile fără să facem nimic.

Două vrăbii de pe gard nu fac cât una în mână și e preferabil să punem mâna pe cele trei milioane autentice ale lui Van Goor de cât pe toate milioanele ipotetice pe care le-ar descoperi deacum încolo.

— Bine, ne-am înțeles, zise Dick Peters. Pactul e încheiat. Bate mâna colea.

Intinse mâna lui Marini, care o strânse cu entusiasm.

Și după o tăcere, în timpul căreia banditii își mai potoliră emoția, Peters întrebă :

— Nu ți-e foame, Marini ?

Napolitanul răspunse liniștit :

— Nu, am prânzit. De când urmăresc pe van Goor nu mă hrănesc decât cu ouă de păsări.

Mă cațăr pe pomi și fără osteneală sau primejdie pun mâna pe toate ouăle pe cari le găsesc. Vă asigur că sunt o brană simplă dar substanțială.

Dick Peters râse.

— Bună idee.

Sullivan adăogă:

— Marini e plin de idei bune

— Mulțumesc, domnilor !

— Dar, dacă nu mi-e foame, mi-e în schimb, somn. Și, fiindcă reprezint acum o a cincea parte din milioanele lui Van Goor, vă rog să veghiați asupra mea ca asupra voastră, deoarece valorez cât fiecare dintre voi.

Și, liniștit, având cea mai mare încredere în cuvântul lui Dick Peters, acest ciudat individ se întinse la umbră și în curând adormi.

CAPITOLUL II

Atacul nocturn

Nebănuind câtuși de puțin teribilul pericol de care erau amenințați, Van Goorii, după câteva ore de somn liniștit se deșteptară și se apucară să-și facă tualeta pe care și-o făceau de obicei cel puțin odată pe zi.

Era aproape la amiazi când terminară ; și toți ajutară pe mama Frieda să pregătească prânzul de la amiazi, care

trebuia să fie cel mai substanțial și cel mai lung din toată ziua.

Gip Van Goor ucise cu câteva alice vre'o duzină din miile de păsărele ce zburau printre arbori, le curăți de pene și le puse să se frigă la frigare pe focul pe care'l atâțară continuu Frederic.

Fu un supliment la menu-ul obișnuit pe care toți îl apreciară cum se cuvenea.

După masă se ocupară cu diverse treburi, care erau necesare pentru buna întreținere a caravanei, ca cusutul, spălatul, reparatul diverselor materiale și, însfârșit curățatul armelor.

Din pricina căldurii prea mari, luaseră obiceiul de a călători numai noaptea și de a face un singur și scurt popas pe la două de dimineață.

Și cum în anotimpul acela, luna sta pe cer aproape toată noaptea și stelele sclipeau pe firmamentul limpede și deci, nopțile erau foarte luminoase, călătoriile acelea nocturne ofereau avantagiul de a fi mult mai puțin obositoare.

La cinci seara, când soarele scoborând spre munții din spre nord-vest nu mai trimetea asupra văii de cât raze piezișe și deci mai puțin arzătoare, Van Goor dete semnalul de plecare, și caravana se puse în mișcare, ca în ajun, ca în ajunul ajunului, ca în toate zilele însfârșit, de când plecaseră de la Pontianak.

Olandezii înaintau plini de încredere.

Știau foarte bine că tribul Olo-Otsilor purtea fi primejdios, dar mai știau că satul lor se găsea în urma munților la o depărtare de câteva zile de drumul pe unde mergeau ei. Până ce nu se apropiau de ținutul locuit de sălbatecii indigeni nu riscau să fie atacați.

Pe de altă parte Van Goorii, fiind în curent cu tot ce privea insula Borneo, știau foarte bine că n'aveau de ce să se teamă de strangulatori, cari, conform tradițiilor lor, se găseau în acel anotimp închiși în templul zeiței Khali pentru ceremoniile anuale.

Și neștiind câtuși de puțin unde se găsea acel templu, nu puteau să se creadă mai siguri într'un loc de cât într'altul; cel mai bun ducru era, ca luând toate precauțiunile să înainteze cu îndrăsneală.

Cunoșteau deasemenea și existența acelei faimoase asociații Dick Peters & Co. Dar Olandezii mai știau că acei banditi nu erau de cât patru ; și apoi, chiar dacă ar fi fost și mai numeroși, n'ar fi atacat caravana într'un moment, în care toți o credeau că nu posedă nimic de valoare.

— Dacă va fi să ne întâlnim cu banditii, spunese tata Van Goor, atunci ar fi la întoarcere, când ar avea motiv să

credă că avem asupra noastră diamante ; dar la ducere, armele noastre și pielea noastră, nu le-ar compensa osteneala și pericolul la care s'ar expune atacându-ne.

Erau argumente foarte logice, care le permiteau să nu se teamă aproape de nimic.

Singurul pericol, după ei, dar aceasta continuu, îl constituiau animalele feroce din pădure : rinoceri, șerpi, leoparzi.

Singura precauțiune consta în a pune în capul caravanei pe Pluton, câinele credincios, căci ariergarda era formată de credinciosul Sirsa, renumit pentru finețea auzului și pentru ascuțimea vederii sale.

Hans Goor avea aceeași încredere nemărginită, atât în Sirza cât și în Nagar, pe care îi considera ca făcând parte din familie.

Ordinea în care mergeau era totdeauna aceeași : tatăl în frunte, cei doi fii în flancul drept, mama în partea din față primului car, Nagar în dreptul celui de-al doilea și Sirsa în urmă.

Din când în când se auzea lătratul lui Plutone care alerga înainte. Dar, era un lătrat la care nimeni nu lua seama, dac'ar fi fost cel mai mic pericol, ar fi lătrat cu totul altfel !

Se făcuse noapte și pe cer luna, la al treilea pătrar, înlocuise soarele. Caravana mergea mereu, când mai repede, când mai încet, după cum era drumul pe care treceau carele.

La un moment dat, Nagar vru să 'ntrebe ceva pe Sirsa și rămase în urma ultimului car. Dar nu văzu pe tovarășului. Se întoarse, crezând că se oprise un moment. Dar, după câteva minute, caravana dispăru la o cotitură și Sirsa nu reapăruse încă.

Surprins, puțin cam îngrijorat, Nagar o luă la fugă după ceilalți, îi ajunse din urmă și se opri lângă Friederic Van Goor.

El zise :

Stăpâne, Sirsa a dispărut.

— Ești nebun ! strigă Friederic.

— Vă asigur, stăpâne, că Sirsa a dispărut. Il așteptam ca să-i vorbesc, carul a trecut pe lângă mine, dar pe el nu l'am văzut. Am așteptat câteva minute pe drum, crezând că-l voi vedea dintr'un moment într'altul, dar în zadar. Atunci am alergat ca să vă vestesc.

— Bine, zise Frederic.

Alergă la tatăl său și îi comunică cele auzite dela Nagar.

— Ce naiba ! zise bătrânul, s'a fi oprit ca să prindă vreo găină faraonă și să-i răsucească gâtul.

— Da, dar Nagar spune că l'a așteptat cinci minute și mai bine.

— O ! să ne oprim ! și să căutăm ! și scosese o exclamație guturală care făcu pe cai să se oprească. La lumina lunii, cei trei olandezi și indusul așteptară în tăcere, mai întâi curioși, apoi din ce în ce mai îngrijorați

Dar, cel absent nu mai reapăru.

— Trebuie să'l chemăm, propuse Frederic.

— Nu, nu ! dacă a căzut în vreo cursă, strigătele noastre ar putea vesti pe agresori, că am prins de veste de dispariția lui.

Cel mai bun lucru e să mergem înainte ; dacă s'a oprit de bună voie, o să ne ajungă din urmă.

Dacă, dimpotrivă vreun incident oarecare l-a oprit fără voe, nu trebuie să deșteptăm atenția agresorilor.

Eu propun să mergem înainte și numai unul din noi, strecurându-se pe lângă pădurea, care mărginește drumul, să se întoarcă înapoi până la o depărtare de un kilometru.

Poate că va găsi un indiciu despre cele întâmplate.

— Da, zise Nagar mă duc eu.

Și înainte ca stăpânii săi să-l fi putut aproba sau dezaproba, indusul dispăru în spre pădure.

Caravana porni din nou, cu singura deosebire că de data asta câinele luă locul lui tata Van Goor mergând înaintea cailor, iar Van Goor rămase în locul lui Nagar.

Timp de un sfert de oră merseră încet. In fiecare moment se întorceau, așteptându-se să vadă apărând în bătaia lunii umbrele lui Sirsa și Nagar.

Dar, după un timp, văzând că nu se mai iveau, bătrânul hotărî să se oprească.

Dispariția lui Sirsa, destul de îngrijorătoare, devenea extraordinară complicându-se cu a lui Nagar.

Așteptară iarăși un sfert de oră.

Nimeni nu se arătă.

Cei doi tineri se duseseră lângă tatăl lor pe când mama lor rămase cu Pluton.

— A ! dar asta ! exclamă bătrânul, începe să mă neliniștească.

Mă tem că Nagar a căzut în aceeași cursă ca și Sirsa.

Abia rostise aceste cuvinte și se auzi un lătrat furios.

— E Pluton, zise Gip, a simțit ceva !

In acelaș moment văzură pe Pluton, care venea, în fugă urmat de mama Frieda.

— Pluton ! chemă Van Goor.

Dar, câinele, lătrând și mai tare, se opri, tremurând tot și întorcând capul în direcția pe care o urmase până'atunci caravana.

— Copii, ordonă bătrânul, cu glasul scoborât, luați-va carabinele.

Dar, se auzi o detunătură și cu un urlet el se învârti în loc și căzu greoi la pământ.

Ingroziți, cei doi fii se aplecară asupra-i, pe când mama, urlând de durere, îi ridică capul. Era însângerat. Glonțul necunoscutului îl lovise drept în frunte.

Cei doi fii se repeziră pe drum cu armele în mână. Dar, fură opriți de un strigăt al mamei lor.

— Copiii mei! copiii mei, rămâneți aci!

— Mama are dreptate, observă Gip, oricine ar fi acela care ne atacă, trebuie să ne retranșăm în dosul carelor.

— Așa e!

Și amândoi se întoarseră.

Dar chiar în clipa în care ajunseră lângă mama lor îngenunchiată, răsună o adevărată salvă de detunături și amândoi căzură la pământ. Gip murise pe loc. Frederic, cu pieptul găurit avu puterea să se târască până la mama sa, care nebună de durere și de spaimă, se ridicase și urla, în mijlocul nopții cuvinte nedeslușite.

In momentul acela patru oameni eșiră din desiș și săriră în mijlocul drumului, lângă grupul tragic.

— O faclă! strigă Dick Peters.

— Iat-o! răspunse alt glas.

Și eșind și el din tufiș, napolitanul, aprinse un chibrit, dete foc la un ghiomotoc de frunze pe care-l ținea în mână și apropiindu-se de complici, lumină scena.

— Inapoi! porunci Dick Peters, îmbrâncind pe Samuel Brown, Sullivan și Barlock, care se plecaseră asupra corpului lui Van Goor.

Cei trei banditi se supuseră bombănind.

Si Peters, aplecându-se la rândul lui, desfăcu bluza bătrânului la piept, descheiă nasturii de la flanelă și îi smulse gulerul de care era legată cu o curelușă subțire o pungă de mărimea mâinii.

— Luminează, Marini.

Și cu mâna tremurând de emoție deschise punga.

O pleca cu precautiune, ținând-o cu stânga pe când îi vărsa conținutul în dreapta.

Apărură atunci, două, cinci, șapte, nouă diamante. Ne fiind încă cioplite nu răspândeau acea strălucire minunată a briliantelor montate ca bijuterii, dar pentru niște profesioniști ai vânătoarei de pietre prețioase cum erau cei cinci banditi, acele mici obiecte aveau o valoare neprețuită.

— Ce frumoase sunt! exclamă Dick Peters.

— O da! Fac desigur trei milioane! aprobară Samuel și Sullivan.

— Poate și mai mult, adăogă Marini, căci poate printre ele e vreunul de calitate rară.

— Vom vedea la Pontianak ! hotărî Dick Peters.

Câteva minute cei cinci hoți și asasini contemplară tezaurul furat; apoi, brusc, Dick Peters, puse diamantele în săculeț, strânse curelușa și îl vârî în sân, spunând în acelaș timp, spre a liniști pe complicii săi, cari-l priveau bănuitori.

— Jur pe capul fiului meu, camarazi, că împărțeala se va face în mod cinstit la Pontianak.

Și acum, haidem să plecăm !

Și, ca și când le-ar fi fost frică să mai stea un minut încă în locul însângerat unde săvârșiseră atâtea crime, briganzii începură să fugă în sens opus aceluia de unde veniseră.

Ajunși la locul unde-și lăsaseră caii, săriră pe șea și porniră în galop, dar caii erau cât pe-aci să-i răstoarne pe câte și patru, când, în fuga lor, se împiedicară de două forme, întinse în mijlocul drumului, cadavrele celor doi indușI, Nagar și Sirsa.

CAPITOLUL IV

Cei trei cercetași și Pluto.

Familia Van Goor crezuse că era prima caravană de oameni civilizați, care — în afară de membri comisiei însărcinată cu delimitarea frontierelor, — înaintase spre izvorul fluviului Redjang.

Dar Van Goorii se înșelau.

Cu câteva zile înaintea lor, altă caravană compusă din cinci inși călări, trecuse prin aceleași locuri, unde fu masacrată familia nenorocitului olandez.

Nu erau alții de cât cei trei cercetași italieni; Raimond Balsan, Marius Colombo și Jan Maria Callega zis Jan Bart, sergentul Tholen și bravul Zomba.

După ce vânaseră tigri în jungla din insula Java, hotărâseră să meargă în insula Borneo ca să descopere templul zeiței Khali și refugiul principal al strangulatorilor, împotriva cărora luptaseră în jungla javaneză.

La Pontianak luaseră toate informațiile necesare pentru primejdioasa expediție ce proectaseră, și, din nou echipați cu arme solide, cai excelenți, capabili să reziste la cele mai mari oboseli, înaintaseră spre interiorul insulei, având la ei o hartă geografică foarte detaliată pe care le-o dăruise un ofițer olandez. care luase parte la misiunea de delimitare a frontierei anglo-olandeze

Nefiind împinși de altceva de cât de propria lor nerăbdare — care-și găsea o diversiune în vânătoare și în peisagiile

pitoreşti, — cei trei cercetaşi nu mergeau prea repede; astfel că, în noaptea aceea grozavă a mişelescului atac, erau abia la doi kilometri de acele locuri.

Preferind să meargă ziua şi să se odihnească noaptea, adormiseră liniştiţi sub un cort, la uşa căruia veghia Zomba, şezând cu carabina între genuchi, în faţa unui foc pe care-l alimenta mereu cu lemne dintr'o grămadă pregătită de cu ziua.

Când răsunară împuşcăturile în munţi, Zomba le auzi.

Auzi şi urletele câinelui.

— Rău! ceva rău se petrece! murmură el. Şi nu-şi exprimă altfel gândurile care erau acestea:

— Intr'un ţinut aproape pustiu, populat numai de fiare sălbatice şi pe când n'am ajuns încă în regiunea tribului Olo-Ots-ilor, şi a strangulatorilor, nişte detunături de puşcă sunt într'adevăr extraordinare.

Iată de ce se sculă de jos, intră în cort şi atinse umărul lui Raimond; şi când tânărul se ridică privindu-l cu ochii miraţi, negrul îi spuse:

— Auzit detunături în munţi!

— Oho!

Şi Raimond, la rândul lui, deşteptă pe Jan Bart, pe Marius şi pe sergentul Tholen, cari dormeau alături de dânsul.

Câteşi patru se culcaseră îmbrăcaţi, cu browningul şi carabina la îndemână.

Câteva minute nu auziră nimic, apoi li se păru că disting urletele unui câine. Aproape imediat se auzi un lătrat puternic şi înaintând pe drumul desfundat ce se întindea în marginea taberii zăriră la lumina lunii un câine enorm, care venea spre dânşii cu botul în pământ.

— Mii de pipe! observă Marius. De vreme ce nimeni n'a mai trecut pe aci, desigur că animalul ăsta s'a luat după urmele noastre.

— Probabil, afirmă Raimond.

Intr'adevăr, ca şi când i-ar fi cunoscut de multă vreme, câinele îndată ce-i văzu, se opri, şi înţepenindu-se pe cele patru picioare, se întoarse cu capul înapoi, lătrând furios şi cu un fel de mimică destul de clară, care părea că le spune:

— Veniţi! urmaţi-mă! ci veniţi odată!

— Straniu! observă Jan Bart. Nu mai încape îndoială că pe noi ne chiamă.

— Probabil că focurile de puşcă au fost trase asupra stăpânilor săi, cari sunt morţi, sau răniţi.

— Nu i se poate da altă interpretare, zise, la rândul său, sergentul Tholen. Haide să vedem.

— Pe cai! ordonă Raimond.

Caii fură într'o clipă cu şeaua pe ei şi încălecaţi.

Şi, văzură că nu se înşelaseră în privinţa mimicei câinelui, de oarece acesta începu să fugă înaintea lor, îndată ce-i văzu în şea.

Îl urmară.

Nu galopau de cât de zece minute când zăriră nişte masse negre, în care recunoscură nişte care cu coviltire. Ajunşi, se coborâră de pe cai şi auziră gemând un glas de femee.

În momentul acela, luna care era la zenit arunca în fundul văii o lumină atât de vie în cât nici un amănunt al acelui înspăimântător spectacol nu scăpă ochiului ager al celor cinci oameni.

Trei oameni, întinşi unul lângă altul: morţi după cum constată îndată Marius. Şi îngenuchiată, lângă cadavrul bătrânului, o femee despletită, cu faţa ascunsă în mâini plângea şi gemea, nesimţitoare la tot ce se petrecea în jur.

Pe când Marius, Jan Bart, Tholen şi Zomba explorau locul în jurul carelor spre a-şi da seama de cele întâmplate, Raimond aplecat asupra femeei se silea s'o facă să-şi vie în fire prin cuvinte de compătimire şi de duioşie.

Sforţările sale avură de rezultat că femeea îi povesti, ca şi când ar fi vorbit în sine, bruscul atac ale cărui victime căzuseră soţul şi fii săi, sosirea asasinilor, furtul diamantelor şi fuga banditilor.

Ceilalţi patru, nedescoperind nimic, se apropiaseră şi ei şi ascultau povestirea nenorocitei femei.

— Mii de pipe! strigă Marius. Trebuie neapărat să-i ajungem. Nu pot fi departe. Zomba a auzit împuşcăturile acum un sfert de oră.

— Desigur, afirmă Raimond, dar nu putem lăsa pe nenorocita aceasta singură în faţa cadavrelor soţului şi copiilor săi.

— Trebue ca unul din noi să rămâie aci, propuse Tholen.

Fu o clipă de tăcere; toţi se consultară din ochi.

Şi în răstimpul acela observară mimica bietului câine, care cu un lătrat şi mai puternic căuta să le atragă atenţ a ca şi prima oară.

— Câinele ne arată care ne e datoria, zise Raimond. Haide, dragă Jan Bart; tu eşti cel mai tânăr, tu trebuie să rămâi.

Jan Bart, care avea inima mai duioasă de cât ceilalţi era profund impresionat la vederea nenorocitei şi primi această delicată misiune.

— Bine, rămâi, dar dacă vă ameninţă vreo primejdie trimeteţi-mi câinele legându-i de gât un bilet în care să-mi daţi indicaţiile necesare. Acest câine e destul de inteligent şi o să înţeleagă, dacă veţi avea grijă să luaţi cu voi vreun obiect

care s'aparție stăpânei sale și să i-l dați să-l miroase, când mi-l veți trimete.

— Bună idee, zise Marius.

Și Raimond luă de la d-na Van Goor, care chiar în momentul acela îi spusese cum o chiamă, batista, pe care o ținea în mâna udă de lacrimi; o puse în buzunar și se asvârli pe cal și porni după câine urmat de Marius, de sergent și de Zomba.

Goana asta nu era lipsită de pericol, căci, nu numai că drumul era desfundat în mai multe locuri, dar era și astupat de trunchi de arbori; iar apele ce se scurgeau din munți formaseră bălți adânci ascunse uneori sub un strat de frunze moarte care pluteau la suprafață.

Ziua, și la pas, caii puteau merge pe acel drum fără să se împiedice prea mult, dar noaptea și la galop era cu totul altceva !

Totuși instinctul cailor îi făcea să evite pe cât puteau diversele obstacole ce li se iveau în cale. Făceau însă unele salturi neașteptate, care compromiteau în mod foarte periculos echilibrul cavalerilor lor.

Salturile acelea erau atât de dese încât cavalerii nici nu observară când fură săltați cu mai mare violență, că de data aceea, saltul fusese provocat de două cadavre întinse în mijlocul drumului.

După o jumătate de oră de cursă nebună condusă de câine, Marius, care desigur comunicase și calului impetuozitatea lui naturală, galopa în fruntea tuturor, văzu pe câine părăsind brusc drumul și afundându-se printr'o deschizătură foarte strâmtă ce se distingea în negru pe frunzișul argintat al unei vaste păduri.

Marius trase frâul vrând să urmeze câinele, dar calul nu se supuse și se opri brusc.

Ceilalți făcură același lucru.

— Pe cinstea mea, zise Raimond, drumul pe care a apucat câinele poate fi practicabil pentru el, dar nu-mi pare tocmai comod pentru noi.

— Și totuși, mii de pipe! din moment ce au trecut pe aci asasinii, cari erau tot călări.

— Erau desigur călări, afirmă sergentul, dac'ar fi fost pe jos i-am fi ajuns din urmă.

—Deci, reluă Marius, trebuie să trecem și noi.

Se auzea dindărătul arborilor un lătras furios și precipitat, care indica apropierea banditilor.

Și venea de sus, ceeace dovedea că poteca urca muntele, după ce străbătea pădurea.

— Banditii, zise Tholen, trebuie să aibă cai învățați cu terenul ăsta accidentat.

— Şi fără îndoială, adăoga Tholen cunosc foarte bine drumul.

— Mii de fulgere ! repet că, dacă au trecut ei trebuie să putem trece şi noi.

— Să încercăm !

Şi Raimond dete pinteni calului îndreptându-l spre pădure.

Animalul se supuse, deşi cu o vădită repulsiune şi intră în desişul întunecos.

Ceilalţi îl urmară : dar toţi mergeau ncet, căci în obscuritatea completă care domnea nu aveau drept călăuză decât instinctul lor şi lătratul îndepărtat. Când se termină pădurea, se găsiră într'un luminiş dincolo de care începea muntele pe care se vedea şerpuind o linie mai întunecoasă, care era desigur aceea a drumului.

— Se aude mereu câinele. Şi înaintăm, zise Raimond.

Şi caii începură să urce la pas. Urcuşul dură mai bine de o oră, spre marea uimire a călăreţilor.

Cum se poate ca fiind cu aşa puţin timp înainte, necunoscuţii să nu fi putut fi încă ajunşi ?

Mergeau deci mult mai repede decât următorii lor ?

După o oră, constatată de Marius, care din când în când se uita la ceas, ajunseră în marginea unui munte pleşuv asupra căruia luna arunca reflexe verzui.

Se auzea mereu acelaş lătrat dar ceva mai apropiat şi părea că venea chiar din mijlocul muntelui.

Dar deodată încetă brusc, în timp ce răsuna o detunătură.

— Au omorât câinele, zise Marius.

— La naiba, zise Raimond, trebuie să fim prudenţi ! Dacă mergem în direcţia detunăturilor riscăm să fim prinşi într'o capcană şi să ne masacreze fără măcar să ne vedem adversarii.

— Ce a de făcut atunci ? întrebă Tholen perplex.

— Am o idee, mii de pipe ! In loc să străbatem culmea asta călare şi în linie dreaptă, să descălecăm şi să legăm caii undeva unde luna să nu-i lumineze; vom urma marginea muntelui în aşa mod încât s'ajungem la locul, unde presupunem că a căzut câinele.

— Şi ca să fi tăcut atât de curând, trebuie să fi fost ucis pe loc, deci trebue să fi tras în el de aproape; deci înseamnă că nu sunt prea departe de locul în care a căzut şi dacă urechile nu mă înşeală chiar în mijlocul muntelui, acolo unde a răsunat pentru ultima oară lătratul lui.

— Atunci, să nu mai pierdem timp şi să mergem !

Descălecară, legară caii de un pom care'şi întindea ramurile în forma unei umbrele şi cu carabina în bandulieră,

cu browning-ul în mână, începură să meargă încet, cu spinarea plecată, făcând înconjurul platoului.

Dar nu făcură decât cîțiva pași și, în fața lor, se ridică o formă omenească care întinse brațele în cruce și murmură cuvinte bizare.

— Stop ! zise sergentul, am înțeles, e un om din tribul Thug-ilor, trebuie să-i vorbim.

— Vorbește-i, dar grăbește-te să nu ne scape ceilalți.

— Da, da.

Și, sergentul ridicându-se la rândul său, întinse brațele în cruce, pronunță câteva cuvinte misterioase pentru toți afară de necunoscut, care închinându-se de trei ori adânc, înaintă spre sergent, îi luă mâna, o duse la frunte și apoi la piept și, lăsându-i-o să cadă, murmură ceva cu voce tremurând de emoție, de teamă, de speranță și de respect.

CAPITOLUL V

Templul zeiței Bavahin

Mulțimea faptelor din acea noapte tragică ne obligă să ne transportăm pe rând în diverse locuri, unde s'au petrecut acele peripeții atât de diverse.

Deci, anticipând asupra povestirii făcută sergentului de omul misterios, vom asista la aceeași scenă descrisă de dânsul; și ne vom întoarce cu o oră înapoi.

Colina aceea era prima dintr'o serie de dâmburi care mergeau până în vârful muntelui din al cărui versant opus izvora fluviul Redjang.

Pe colina cea mai înaltă era o pădure virgină, ce nu fusese niciodată exploatată de oamenii civilizați.

In centrul acestei păduri și în mijlocul unui spațiu larg, având forma unei circonferințe perfecte, se înălță, pe temelii de granit un templu făcut din trunchiuri enorme curățate de scoarță și admirabil lustruite.

Trunchiurile de arbori așezate unul peste altul orizontal se micșorau din ce în ce astfel că pătratul dela bază se termina printr'un vârf ascuțit dominat de un cap de mort.

Patru scări săpate în temelia de piatră dau acces la patru porți ce se deschideau în pereții din trunchi de arbori și care erau așezate în cele patru puncte cardinale. Prin aceste porți se pătrundea în vasta sală, care ocupa tot interiorul templului.

In interior nici un ornament; în mijlocul sălii, în punctul central al cercului, un altar, astfel compus :

La bază, un fel de platformă din lemn masiv, lustruită

și de formă pătrată având deoparte și de alta câte patru trepte, care corespundeau cu două din uși.

Pe platformă o coloană de lemn patrată și înaltă de doi metri, și deasupra o statuie tot de lemn lustruit de aceeași culoare cafenie roșcată.

Statuia reprezenta o femee. Avea opt brațe, patru perechi de mamele suprapuse, patru capete. Fiecare din cele patru fețe era întoarcă spre una din cele patru porți.

Cea de la sud râdea, cea de la nord plângea, cea de la est încrunta sprâncenele cu un aer amenințător, iar cea de la vest dormea.

Particularitate oribilă :

In fața celor patru figuri, patru cadavre erau așezate pe brâul pe care'l forma baza pătrată.

Erau cadavre recente, căci nu răspândeau nici un miros; și figura lor umflată nu prezinta diformațiile speciale ale cadavrelor intrate în putrefacție.

Gâtul lor era strâns de o frânghie care pătrundea adânc în carne, și al cărei capăt atârna pe trepte până la ultima unde era înodat de un cârlig.

Erau templul, statuia și victimele din ziua aceea ale zeiței Khali sau Bavahin patroana strangulatorilor indieni numiți și *tughi*.

In momentul în care cercetașii urmăreau, conduși de câine pe asasini, templul era viu luminat de sute de torțe ținute de oameni înșirați dealungul pereților.

In fața lor, până la altar, alți indivizi, înfășurați în jurul corpului cu o pânză albă și purtând pe cap turbane albe, stau îngenuchiați.

Un fel de melopee plângătoare părea că iese chiar de pe buzele zeiței.

Atunci toți cei îngenunchiați atingeau fruntea de pământ, sau se ridicau, agitând brațele deasupra capului, sau cu un strigăt lugubru și ascuțit săreau și recădeau în acelaș loc.

După cinci minute orice mișcare încetă. Oamenii cu torțele păreau de bronz și toți ochii fixau extatici pe zeiță.

Deodată zeița se desfăcu în patru părți, despicându-se de sus în jos, prin mijlocul corpului, de la cap la picioare. Și din cele patru deschizături eșiră patru oameni cu capetele rase înfășurați în lungi vestminte albe.

Ei făcură un pas spre fiecare din cele patru puncte cardinale așa că puseră piciorul pe pieptul cadavrelor.

Instantaneu cele patru deschizături se închiseră la loc și cei patru preoți, punând și celălalt picior pe pieptul cadavrelor, făcură o mică sforțare, o săritură și recăzură toți de-

odată, cu picioarele apropiate pe baza scării în fața celor prezenți.

După o clipă de tăcere, se întoarseră spre zeița, apucară capătul frânghiei prinse în cârlig și trăgând-o cu violența, făcură să cadă cadavrele la picioarele lor și toți cei prezenți împărțiți în patru grupuri defilară prin fața lor.

Fiecare, trecând, sărea peste frânghia pe care preotul o ținea întinsă între gâtul celui strangulat și propia lui mână apăsată de gură.

Bizara ceremonie continuă până ce trecură toți cei prezenți. Dar, deodată, un strigăt ascuțit scos de unul dintre sacerdoți, imobiliză pe cei prezenți.

Cel care era întors spre nord văzuse pe unul dintre credincioși, atingând cu piciorul frânghia întinsă.

La acel strigăt, nenorocitul lăsă să-i scape un geamăt înăbușit și căzu în genunchi în fața preotului tremurând din tot corpul.

Ceeace'l aștepta era oribil !

Odată pe an, strangulatorii au obiceiul să puie în spinarea unuia dintre ei toate delictele, toate păcatele și toate impuritățile fizice și morale ale întregei secte.

Acest țap ispășitor e acela care, sărind, peste frânghie, o atinge, din greșală, cu piciorul.

Dacă niciunul n'ar atinge frânghia asta ar însemna că zeița găsește că în anul acela secta n'are nevoe de victimă expiatoare.

Și iată ce i se întâmpla nefericitului :

Timp de o oră îndura blestemele, insultele, loviturile și scuipăturile tutulor membrilor. Totuș era interzis de a-l bate în alt mod decât cu palma și de a-i face vre-o rană gravă.

Apoi era gonit din templu și chiar din cuprinsul spațiului în care se găsea acesta.

Urmărit în pădure de către cei mai sprinteni dintre strangulatori, gol și fără arme, purtând pe frunte o cruce făcută de cuțitul unuia dintre preoți, era condamnat să rătăcească prin junglă.

Astfel, amenințat de mii de pericole, sfârșea prin a-și da sufletul.

Acele pericole erau : foamea și setea, în perioadele de secetă; fiarele și întâlnirea cu alt strangulator.

Căci dacă un *thug*, sau strangulator, întâlnea pe victima expiatoare a anului în curs, avea îndatorirea să-i rupă un membru.

Și după cât-va timp nefericitul zăcea într'un colț al pădurii cu amândouă brațele, sau picioarele sfărmate, incapabil de a umbla și de a-și căuta vreo hrană, prada sigură a fiarelor sălbatice.

oneori cădea într'un loc unde fiarele nu veneau, atunci murea încetul cu încetul de foame, de sete, sau mâncat de viu de miile de frunici, care în curând se îngrămădeau asupra lui.

Era o singură probabilitate de scăpare : când preotul de a cărui frânghie se împiedicase, punându-i mâinile pe frunte, declara că-l ia la el în calitate de servitor.

In cazul acesta scăpa cu viață, și hrănit destul de bine, făcea slujbele cele mai umile ale templului până ce murea el, sau stăpânul său.

Deci, când preotul scoase acel strigăt de alarmă, toți se adunară spre a vedea victima și dacă preotul o va salva punându-i mâinile pe frunte.

Fu o clipă de așteptare plină de groază, căci în fața supliciului ce'l aștepta pe nenorocit, preotul părea că ezită.

Ridică mâinile... dar le depărtă brusc în formă de cruce și deodată răsună o imensă clamoare.

Era semnalul blestemului suprem.

Fu înspăimântător !

Imbrâncit din mână'n mână, asvârlit peste capete insultat de mii de voci, bătut de mii de mâini, nefericitul thug fu isgonit din templu și din jurul acestuia.

La lumina lunei cei mai sprinteni dintre ei îl urmăriră, îl scuipară, îl pălmuiră și spre a face să dureze acest joc fiofos, îl împiedicară de a pătrunde în pădure; îl făceau să se învârtească în cerc în vastul spațiu ce se întindea în jurul templului.

După câteva minute nenorocitul putu fugi și se repezi în pădure, unde se pierdu în întunericul de nepătruns.

CAPITOLUL VI

Răsbunarea sacrificatului

Aceasta fu povestirea pe care *thugul* o făcu sergentului Tholen. Spuse apoi cum îl cheamă.

Se numea Pupan.

Sergentul povesti tovarășilor săi cele ce auzise de la *thug*, apoi întorcându-se spre acesta, îl întrebă :

— Mi se pare că tu vrei să-ți răzbuni ?

— Da, fiindcă am trăit în orașele noui din Java și Sumatra și știu că preoții zeiței Khali nu ne spun adevărul ; ei ne înșeală cu superstițiile, ca să ne ție în puterea lor și să-și poată astfel satisface toate poftele lor nelegiuite.

De cât-va timp doream să părăsesc Borneo, să mă duc să trăiesc la oraș și să rup relațiile cu ceilalți *thug-i*.

Nenorocul a vrut ca ieri să fiu rănit la piciorul stâng de

un spin care'mi intrase în călcâi; de aceea în momentul în care am sărit, o durere bruscă m'a împiedicat de a face sforțarea necesară spre a nu mă lovi de frânghie.

Dintre toți *thug-ii* tocmai eu sunt singurul care n'am comis anul acesta nici un asasinat, din pricină că mi-era groază de moravurile sectei. Și întâmplarea oarbă a făcut să fiu desemnat tocmai eu !

Dar, n'a fost numai întâmplarea, căci pe când săream am văzut foarte bine pe preot ridicând frânghia. Cunoștea, sau bănuia probabil intențiile mele și de aceea a vrut să mă piardă.

Fără această trădare, cu toată rana, n'aș fi atins frânghia.

— Bine. Dacă e așa vei rămâne cu noi ; te vom ajuta să-ți răzbuni, căci și noi căutam tocmai templul lui Khali. Mulțumită ție vom putea pătrunde într'însul.

— Da, răspunse *thug-ul* cu o expresie feroce ; vă voi servi de călăuză, dar cu o condiție : să'mi dați pe mână, pe preotul care m-a trădat.

Sergentul avea mai puține scrupule de cât cercetașii, cari consimțind să scape pe strangulator, ar fi refuzat să ia cu dânșii pe omul acela, care'și trăda, la rândul său, frații.

Dar, Tholen, învățat să lupte împotriva acelor fanatici perfizi, se gândea să nu lase să-i scape un individ care putea fi de mare folos pentru proectele lor, și îi păsa prea puțin de felul cum se purta el față de coreligionarii săi.

Totuși, cunoscând lealitatea aproape exagerată a celor trei tineri, nu le traduse întocmai cuvintele lui Pupan, ci numai că *thug*-ul primea protecția lor. Apoi adogă :

— Povestirea sa ne va face să găsim ușor templul și să ne ajungem scopul.

Raimond obiectă :

— Toate sunt bune, dar nu trebuie să ne facă să uităm de a urmări pe asasinii Van Goor-ilor și să-i pedepsim de ne va fi cu putință.

— Așa e. Mărturisesc că interesat de cazul *thug-ului* uitasem de ei.

— Nu cred să fie departe, adăogă Marius, de vreme ce au urcat în direcția asta.

E incontestabil că au vreun refugiu, și omul ăsta poate'l cunoaște, deoarece banditii trebuie să fi făcut adeseori cauză comună cu *thug-hii*

— E probabil, răspunse sergentul.

Și întorcându-se spre Pupan :

— Frații tăi se servesc de carabină sau de pușcă ?

— Nu, niciodată.

— Cunoști prin locurile astea oameni cari au puști ?

— Da, patru oameni de rassă albă.

— Ştii cine sunt.

— Aventurieri, hoţi de diamante şi, bineînţeles şi asasini.

Tholen traduse iute acele cuvinte cercetaşilor, cari tremurând de bucurie îl îndemnară să continue interogatorul.

Şi după câteva minute, cei cinci călători erau convinşi că era vorba de asasinii pe cari îi căutau.

Intr'adevăr, aceştia se aliaseră, adesea cu *thughii* ca să meargă să caute rădăcini şi plante comestibile de la *Olo-Otsi* ; căci strangulatorii nu se ocupau nici cu agricultura şi nici nu se osteneau să caute acele verdeţuri care sunt atât de indispensabile de adăogat la o hrană compusă exclusiv din carne.

Oto-Ots-ii le puteau procura acele plante ; dar cum erau înarmaţi cu arcuri şi săgeţi, ar fi învins repede pe *tughi* cari n'aveau de cât pumnale şi frânghii. Lucrurile se schimbau însă dacă *tughii* erau ajutaţi de patru bandiţi cu arme de foc.

Astfel, din când în când, strangulatorii recurgeau la bandiţi pentru a-i ajuta împotriva Olo-Ots-ilor ; şi, la rândul lor, ei dădeau concursul lor celor patru albi în orice ocazie.

Era deci foarte probabil, că în noaptea aceea bandiţii, — simţindu-se urmăriţi de câine şi, poate, în urma acestuia, de nişte călăreţi al căror număr nu-l cunoaşteau, — să se fi refugiat printre *tughi*.

O scurtă consfătuire fu ţinută între ei.

Sergentul propuse :

— Să mergem să luăm caii, cu cari putem ajunge mai iute.

Vom merge apoi pe marginea colinei şi strangulatorul ne va călăuzi. Are auzul ascuţit şi ochiul învăţat să distingă în întunerecul pădurii, când slaba licărire a stelelor pătrunde printre frunze. Dacă va vedea ceva suspect ne va vesti.

In orice caz, am obţinut dela el să ne conducă la templu, unde speram să găsim pe bandiţi.

— Dar, vom găsi şi pe strangulatori, zise Raimond.

— Asta e altceva ! Desigur că găsindu-ne în faţa bandiţilor şi a strangulatorilor, vom fi învinşi de numărul lor cu atât mai mare de cât al nostru. Dar, mai întâi, să presupunem că vom găsi pe bandiţi printre aceşti fanatici ; apoi vom proceda cum ne vor dicta împrejurările, în primul loc spre a distruge templul sectei, dup ăcum am promis în mod solemn guvernatorului acestei colonii şi nouă înşi-ne.

Sergentul se feri să spuie că pentru acest din urmă scop, conta mult pe complicitatea lui Pupan.

Planul propus fu repede adoptat şi după ce se urcară iarăşi pe cai se lăsară să fie conduşi de Pupan, a cărui bună credinţă o garanta sergentul Tholen.

Cercetașii nu bănuiră nimic, crezând că le e recunoscător pentru că'l salvaseră, luându-l cu dânșii.

Printre numeroasele aventuri prin care trecuseră, aceasta era desigur cea mai curioasă și cea mai emoționantă.

Pe de o parte banditii cari trebuiau prinși cu orice preț, pe de alta secta *tughi-lor* care trebuia exterminată ; și însfârșit ciudata poveste a diamantelor, pe care o aflaseră pe scurt dela D-na Van Goor și situația lui Jan Bart, rămas singur cu dânsa, situație care-i punea puțin pe gânduri.

Toate astea le produceau o stare de surescitare, care le ascuțea toate simțurile.

Inaintară deci încet și fără zgomot, cu inima bătând, cu nervii întinși, aplecați pe gâtul cailor.

Deodată se auzi în noapte un strigăt ciudat.

— Stop ! șopti Tholen, întorcându-se în șea.

Caii se opriră.

Acel strigăt era semnalul convenit între sergent și Pupan.

— A văzut ceva, mii de pipe !

— Da !

Așteptarea aceea încordată sub razele argintii ale lunii nu dură de cât cinci minute.

O formă neagră se ivi în fața tinerilor grupați alături de Tholen. Era strangulatorul.

Vorbi cu sergentul.

— Ce spune ? întrebă Marius, nerăbdător.

— Cinci oameni merg pe cărarea care urcă spre templu. Poartă armele în bandulieră.

— Atunci sunt ei ! zise Raimond. Sunt asasinii Van Goorilor.

— Desigur mii de pipe !

— Nu mai încape îndoială ! afirmă sergentul.

— Atunci, înainte ! ordonă Raimond.

— Nu încă ! căci după prima colină mai sunt încă alte cinci ; unicul drum practicabil trece prin râpe absolut descoperite și am fi la sigur văzuți din înălțime.

Trebue s'așteptăm ca s'ajungă la cea din urmă, care e pe teritoriul secret al strangulatorilor. Abia atunci ne vom putea apropia în siguranță, căci acea colină e acoperită de pădurea virgină pe care thughii trebuie s'o străbată ca s'ajungă la templeul zeiței.

Și când vor fi în pădure nu vor putea nici să ne vadă, nici să ne audă venind pe colinele inferioare.

— Asta e sigur, zise Raimond.

— Atunci, mii de fulgere ! cât trebuie să mai așteptăm ?

— Nu știu. Voi trimite înainte pe Pupan ; târându-se pe pământ va fi invizibil și va putea veni să ne vestească îndată ce banditi vor fi în pădure.

— Da ordinele necesare, zise Raimond.

Aplecându-se pe șea, sergentul șopti câteva cuvinte lui Pupan, care dispăru imediat.

. . . . . .

In timpul acela banditii pătrundeau în pădurea virgină.

Dick Peters zise lui Samuel Brown, care mergea alături de el :

— Sunt patru, cari ne urmăresc, dacă nu mă înșel. Nu-i așa ?

— Și după strălucirea metalică a anumitor părți din îmbrăcămintea lor și a țevei pușții, nu mai încape îndoială că sunt albi.

Desigur !

— Au fost atrași de zgomotul împușcăturilor și de blestematul acela de câine pe care, din fericire, l-am ucis. Au văzut poate cadavrele Van Goorilor și s'au gândit să ne urmărească.

Sullivan, care venea în urma lor și auzise întrerupse :

— Poate că sunt indivizi de felul nostru și așteptau pe Van Goorii ca să-i prade ; căci după cum Marini știa, puteau ști și alții.

— Chiar așa, zise Peters, și ne putând prăda pe Van Goori, ar voi să re prade pe noi !

— Ce gând ai ? întrebă Samuel.

— Așteaptă, o să vezi ceva care o să te facă să râzi.

Azi, e sărbătoarea expiărei la *thugi*. Cred, judecând după poziția lunii, că au și trimis în junglă pe nenorocita lor victimă.

— Ei, și ce are aface ?

— Ce are aface ? Dar, nu înțelegi că *thughii* nu sunt niciodată mai fanatici și mai însetați de sânge ca în noaptea expiării ?

Vom merge să le oferim ca victime expiatorii pe cei patru imbecili, cari ne urmăresc.

— Dar cum o să faci ?

— Cum o să fac ? Vei vedea ! E zadarnic să vă mai explic. Pentru un moment n'ar servi la nimic.

Marini, care era ultimul, se strecură pe lângă ceilalți și ajuns lângă Dick, îi spuse :

— Dick, cred că ți-am ghicit intenția. Și, dacă nu mă înșel, nici nu știi ce bine va servi la realizarea ei personalitatea urmăritorilor noștri.

— Ce vrei să spui ?

— Dacă nu mă'nsel mergem spre templu zeitei ?

— Da.

— Ei bine, mai dăunăzi, înainte de a pleca din Pontianac, am aflat un lucru, care'mi revine în minte acum.

— Ce lucru ? zise Peters oprindu-și calul pe când ceilalți se apropiau ca s'asculte.

— Acesta : ai auzit desigur vorbindu-se de cercetașii italieni ?

— Da, de curând, la Batavia, am citit ceva despre niște cercetași, cari au trecut Atlanticul cu aeroplanul. Dar, nu văd unde vrei s'ajungi.

— Ei bine, ascultă :

Acum vreo douăsprezece zile, cercetașii erau la Pontianak ; și știu că au pornit în munți împreună cu un sergent olandez și cu un negru, spre a descoperi templul zeiței și a pedepsi printr'un masacru general pe strangulatori pentru unele delicte săvârșite după cât se pare de afiliații lor, în insula Java.

Pariez pe partea mea de diamante în schimbul capului guvernatorului din Borneo, că acei patru tipi sunt cercetașii cu sergentul Tholen sau negrul Zomba.

— Dar cum de le știi și numele ?

— Eu știu tot. Am ochi cari văd și urechi, care aud.

— Ei bine, continuă el, nu văd cum ar putea servi planului nostru, — pe care dealtminteri nu-l cunoști, — faptul că cei patru sunt cercetașii și nu alții...

— Dar, ce fel nu ghicești ? N'ai făurit planul de a-i da pradă furiei *thughi-lor ?*

— Ba da.

— Și prevăz, desigur, o luptă de care noi vom sta, prudenți, departe.

— Da. Și sper că *thughii* vor plăti cu pielea lor.

— Ei bine eu perfecționez planul tău !

Trecând prin junglă, lăsăm de sigur urme așa că nu ne vor pierde.

Să mergem deadreptul la templu și să spunem strangulatorilor :

Ascundeți-vă în pădure și lăsați porțile templului deschise.

Suntem absolut siguri că cercetașii, cari au venit aci ca să lupte, vor intra în templu ; când vor fi înăuntru nu veți avea altceva de făcut de cât să ieșiți din ascunzătoare să-i împresurați și să-i măcelăriți.

— Minunată idee ! zise Peters, dar eu o voi completa.

— In ce mod ? întrebară, curioși, banditii.

— Știți că statua are patru fețe și că e destul de mare pentruca patru oameni să se poată ascunde în interiorul ei.

Ei bine, sunt de părere ca noi patru să ne ascundem înăuntru. Știți că gura, urechile și ochii zeiței formează tot

atâtea deschizături. Prin ele noi vom vedea pe cei patru tipi, intrând în templu, urcând treptele și oprindu-se chiar în fața noastră ; îi vom împușca prin oricare din acele deschizături și vom face să cadă asupra lor o ploaie de gloanțe înainte de a-și putea da seama de unde le vine.

Asasinii primiră propunerea cu entuziasm ; li se părea o farsă minunată.

— Dar Marini, întrebă, râzând. Sullivan, ce va face el în timpul acela ?

— Ce-o vrea ! De vreme ce nu e nevoie de cât de patru oameni ne vom lipsi de dânsul.

— Ei, Dick, nu-ți uita promisiunea !

— Care ?

— De a-mi da a cincea parte din diamante !

— Ne-am înțeles asupra acestui lucru, răspunse Peters cu greutate ; chiar dacă nu te vei amesteca la ceeace vom face noi, a cincea parte îți aparține de drept.

— Bun. Nici eu nu cer altceva.

Pentru un moment, Dick reflectă și nici unul nu turbură tăcerea.

Toți se supuseră când el porunci :

— Inainte, băeți, să mergem la templul zeiței, pe când zmintiții aceia escaladează muntele noi le vom pregăti o primire demnă de ei.

Porniră din nou, fără a căuta să-și mascheze urmele ; în loc de a merge împărțiți ca pân'acum, porniră în grup compact, rupând ramurile și lărgind calea prin junglă.

In curând sosiră pe platoul templului.

Era luminat, de sus, de astrele nopții, iar, de jos, de mii de torțe pe care le purtau strangulatorii.

In jurul purtătorilor de torțe dansau șiruri de *thughi* și de femei, pe când cei patru preoți, în picioare fiecare în fața unei porți, cântau o melopee furioasă și tristă în acelaș timp. Era dansul expiației.

Când cei cinci banditi apărură în cercul luminos, preotul, care-i zări mai întâi, întrerupse cântecul, scoase un strigăt ascuțit și întinse brațul în direcția lor.

In mai puțin de un minut fură înconjurați de o mulțime amenințătoare. Dar, în tăcerea care urmă după strigăt, Dick Peters strigă în limba olandeză care era înțeleasă de mulți dintre *thughii :*

— Suntem prieteni ! amintiți-vă pactul de alianță dintre Dick Peters și cei patru preoți ai zeiței !

Dar deja mai mulți thughi îi recunoscuseră și îi înconjurau salutându-i cu deferență.

Fără a lua parte la manifestările de bunăvoință din toate părțile urcară împreună scara ce ducea la preotul, care-i

descoperise primul și Dick îi vorbi. Ceilalți preoți se apropiară și ei îndată.

Ascultară povestirea banditului. Acesta, ajutat de Marini, care, din când în când, preciza lucrurile, descrise planul format de cercetașii italieni, insistând asupra pericolului care amenința templul și toată secta.

Apoi, în mijlocul uimirii și a furiei generale, vorbi despre ceeace născocise el și cu napolitanul spre a stingheri planul cercetașilor. Preoții aprobară și, prevăzând apropiata sosire a cercetașilor și a tovarășului lor, deteră, în grabă, ordine, care fură urmate imediat.

Toți, bărbați și femei, se răspândiră prin pădure, cățărându-se prin arbori.

Marini luă cei cinci cai și se duse în junglă ca să se ascundă în partea opusă aceleia pe unde trebuiau să sosească cercetașii ; iar ceilalți patru bandiți urmară pe preoți în templu.

Și când bandiții, râzând în sine de festa pe care aveau s'o joace urmăritorilor lor, oricare ar fi fost ei, fură închiși în interiorul statuei, preoții eșiră și se duseră să se ascundă împreună cu credincioșii lor, între ramurile arborilor învecinați.

. . . . . .

Intre timp Raimond, Marius, Tholen și Zomba nemișcați pe primul platou al muntelui, așteptau ca Pupan să vie să le spuie :

— Puteți veni, banditii au intrat în pădure.

— După calculele mele, zise Raimond, cred că se va înapoia peste o oră.

— Da. Tocmai așa socoteam și eu.

— E și părerea dumitale, sergente ? întrebă Raimond pe Tholen.

Tholen se gândi o clipă, apoi răspunse :

— Da, e și a mea !

— Atunci, mii de fulgere. Trebue s'avem răbdare.

Totuși, Marius, deși lucrurile mergeau foate bine, — ținând seama de împrejurări, — nu era mulțumit.

Din fire activ și iute i se părea că avea prea puțin de făcut în toată această afacere.

Ar fi preferat să se expuie mai mult, și aventura aceea

cu fericita intervenție a lui Pupan i se părea că se va termina cu o prea ușoară victorie. Nu mai era de loc interesant, și asta-l indispunea.

De aceea timp de o oră se încăpățână să nu spuie nimic.

Raimond, care cunoștea bine caracterul milanezului, fu destul de mirat că el nu căuta să rupă monotonia acelei așteptări cu vreo glumă de a le sale.

După ce trecu jumătatea de oră, îi spuse, imitându-i accentul :

— Dar tu nu vorbești, mii de pipe ?

— Poftim, acum mă iei și în râs ! Crezi că e plăcut să stăm aici înfipți ca niște pari ; încredințând toată întreprinderea noastră războinică unui individ pe care nu-l cunoaștem și care acum câteva minute numai era și el un adorator al zeiței Khali...

Raimond râse ca și Tholen și Zomba și zise :

— Totdeauna acelaș ! Preferi să te duci să-ți spargi capul, de cât să izbutești stând liniștit.

— Ce vrei ! mie 'mi place să mă mișc !

— Vei fi satisfăcut, îl întrerupse cu gravitate Tholen ; vei avea prilejul să te miști cât vei voi ; ajutorul pe care ni-l poate da Pupan, nu va micșora numărul *thughilor* cu cari ne vom găsi față'n față.

Uitați că sosim în noaptea expiației ? cu alte cuvinte, când toți fanaticii din Borneo se adună în jurul Zeiței ? Ne vom găsi în fața a sute de inamici.

Planul nostru primitiv era să surprindem pe acei cari locuesc în templu ; adică pe cei câțiva preoți, pe cari i-am fi dus la Pontianac și, după ce am fi pus astfel mâna pe șefii lor, și am fi dat foc templului, guvernul olandez ar fi putut desăvârși opera de distrugere a sectei.

— Chiar așa ! zise Marius.

— Ei bine, în loc de a ajunge într'un loc ocupat de câțiva oameni, pe cari am fi putut pune mâna prin viclenie, vom fi obligați să luptăm împotriva a sute și mii de fanatici. Afară numai dacă nu vreți să renunțați pentru noaptea asta la atac așteptând împrejurări mai prielnice.

— Poftim ! zise Marius, acum ne propune să mai așteptăm și altă ocazie! Dar, dacă mai am răbdare s'aștept e numai din pricina perspectivei de a lupta. Altminteri, vă dau

cuvântul meu că n'aşi aştepta reîntoarcerea lui Pupan cu informaţiile lui şi m'aşi duce să mi le iau eu singur.

Raimond adăogă cu ton grav:

— Impărtăşesc părerea lui Marius. De oarece suntem fără îndoială în apropierea templului nu se poate să mai amânăm atacul, căci nu putem şti dacă mâine sau poimâine, strangulatorii nu vor fi în măsură să ne atace ei pe noi.

— Şi eu sunt de aceeaşi părere, dar voiam să conving pe Marius, că victoria nu va fi atât de uşoară cum avea aerul că se teme.

— Atunci, cu atât mai bine, dacă suntem toţi de acord.

— Oh ! vom fi totdeauna !

— Fără îndoială, răspunse Raimond, dar deocamdată nu văd reapărând pe Pupan şi jumătatea de oră a trecut.

— Să vedeţi că iar o să mai aşteptăm, zise Marius, ridicând din umeri.

Şi ca spre a spori reaua dispoziţie a tânărului, aşteptarea se prelungi. Minutele trecură cu o încetineală chinuitoare ; şi pe cadranul ceasornicului lui Raimond acul cel mare mai descrise o jumătate de cerc.

— Suntem aci de o oră! observă el.

— Ah ! nu mai pot ! să înaintăm! zise Marius.

Dar se auzi un fâşâit de frunze şi, însfârşit, apăru forma neagră a celui aşteptat.

— Pupan !chemă Tholen cu jumătate glas.

Strangulatorul nu scoase nici o vorbă, dar le făcu semn să-l urmeze şi o luă repede înainte pe marginea pantei. Mânând încet caii îl urmară pe o potecă ce mergea şerpuind pe flancul colinei. După douăzeci de minute ajunseră la pădurea virgină.

Aci nu întâmpinară greutăţile la care se aşteptau; Pupan îi conducea fără să ezite printr'o potecă destul de largă ca doi cai să meargă alături, şi cum, în unele locuri ramurile rupte lăsau să pătrundă lumina lunii, cei patru călăreţi putură constata că iarba era călcată şi că acela era drumul pe care-l urmaseră banditii.

Ajunseră astfel pe un platou de formă circulară în mijlocul căruia se ridica o construcţie înaltă, din lemn, în formă de piramidă.

— Iată-ne ajunşi, zise Marius cu jumătate glas.

— Da, răspunse Tholen, e chiar templul zeiței Khali.

— Pentru ce chiar ? întrebă Raimond. Ii cunoșteai descrierea ?

— Nu, căci nici un alb nu l-a văzut, sau cel puțin nici un alb n'a îndrăsnit vreodată să vorbească de el. Dar îl recunosc fără a-l fi văzut, din instinct și pentru că e imposibil ca această construcție să nu fie templul pe care-l căutăm, din moment ce Pupan ne-a condus aci.

Dar în momentul acela Pupan se ridică în vârful picioarelor rezimându-se cu palmele de șeaua sergentului și îi șopti câteva cuvinte.

Și lăsându-se brusc să alunece la pământ, dispăru.

Sergentul se întoarse spre tineri:

— Pupan mi-a exprimat imensa lui surprindere văzând platoul pustiu. Ce facem ?

— Nici o șovăire! zise Raimond. Să descălecăm și să intrăm în templu cu revolverele în mână.

Dacă nu găsim pe nimeni îi dăm foc imediat; dacă găsim strangulatori îi capturăm sau, dacă ne atacă, îi omorâm, apoi vom da foc și vom proceda după împrejurări.

Hotărârea cercetașilor fusese prea mult timp cumpănită pentru ca să dea înapoi, când erau aproape de țintă.

Considerau apoi ca o datorie de umanitate și de civilizație nimicirea unei secte cu moravuri sanguinare ale cărei delicte se îngrămădiseră prea multe ca să mai ezite în fața oricăror mijloace de pedeapsă.

Dar sergentul era și mai uimit de dispariția lui Pupan.

Pentru prima oară bănui o cursă; și se gândi că poate Pupan nu era ceeace voia să-i facă să creadă.

Dar, era prea leal și curagios ca să-și ascundă gândul, cu riscul chiar de a se expune la interpretări defavorabile.

Când, în umbra arborilor, descălecară înainte de a se risca pe platoul luminat de razele lunii, zise cercetașilor :

— Am bănueli. Dispariția asta a lui Pupan mă miră. Nu ne-a dat altă informație în afară de aceea pe care o puteam constata noi înșine și nu s'a oferit să ne conducă în templu. Mă întreb dacă toate astea nu sunt rezultatul unei vicleni a strangulatorilor, vestiți de sosirea noastră de vreo sentinelă de a lor.

— Intr'adevăr — afirmă Raimond, aveam același gând.

Dar, Zomba care de la începutul urmăririi bandiților nu deschisese gura, atinse pe Raimond ușor pe umăr:

— Eu negru ca strangulatorii, eu desbraci și duci să vezi.

— Bravo! aprobă Marius.

— Bună idee! zise Raimond.

Zomba, într'o clipă își scoase bluza, cămașa de flanelă și pantalonii. Își înfășură în jurul coapselor lungul val pe care-l scoase de la casca sergentului și în jurul capului vălul de la casca lui Marius.

Și cu browningul în mână, lucind ca o statue de abanos sub lumina lunii se îndreptă hotărît spre templu.

Și de n'ar fi fost statura sa mai înaltă, ar fi putut fi luat drept Pupan.

Cei trei albi, curioși și îngrijorați în acelaș timp, îl văzură urcând treptele și dispărând prin ușa, care în fațada pe care razele lunii o albeau, forma un dreptunghiu întunecos.

Câteva minute nu se văzu și nu se auzi nimic.

Zomba eși și înaintând, liniștit spre ei le zise :

— Voi veniți. Nu e nimeni înăuntru.

Atunci nu mai ezitară.

Fără a bănui pericolul de moarte care-i pândea se îndreptară câteși patru spre templu fără a mai căuta măcar se înăbușe zgomotul pașilor pe pământul uscat al platoului.

Și cu pas sigur, urcară treptele, trecură pragul și intrară.

Interiorul misteriosului templu era luminat de vreo cincizeci de toți împlântate în jurul statuei centrale.

Cei patru călători se îndreptară repede spre statue privind-o, cu o curiozitate amestecată cu spaimă, căci expresia celor patru chipuri avea însuflețiri ciudate mulțumită luminilor tremurătoare ale torțelor.

Trecând de la chipul somnului la acela al râsului, de la acela al furiei, la acela al durerii, făcură de mai multe ori înconjurul statuei.

Și erau pe punctul de a urca treptele cu o mișcare unanimă; acele trepte care-i duceau spre moarte...

Avuseseră avelași gând: să vadă mai de aproape cele patru figuri al straniei statui.

In jurul lor, în templu și afară, nici un zgomot.

Părea că nici un om nu trăise vreodată în acele regiuni necunoscute ale insulei Borneo.

Templul chiar părea un monument antic rămas în picioare în mijlocul singurătății și a tăcerii.

Acea impresie inspiră celor patru călători un fel de respect superstițios pentru acea figură, care fusese desigur sacră pentru atâtea ființe omenești.

Se priviră fără să deschidă gura, cu o expresie gravă, înainte de a pune piciorul pe prima treaptă care ducea la baza statuei; și se înțeleseră ca și când ar fi spus fiecare: să ne urcăm.

Dar, în clipa aceea printr'un fel de presimțire pe care o au naturile extrem de sensibile, Marius simți fiorul morții.

Tovarășii săi îl văzură pălind, încruntând sprâncenele, tresărind violent, ridicând capul și privind pe zeiță.

— E curios, obiectă el, dar ceva îmi spune: nu vă urcați!

Abia fură rostite aceste cuvinte și câteși patru auziră îndărătul lor un pas ușor.

Se întoarseră brusc.

— Pupan, șopti sergentul.

Era Pupan într'adevăr.

Inaintă spre cercetași, apucându-i unul câte unul și îi făcu să se dea înapoi; apoi murmură câteva cuvinte sergentului.

Surprinși, tinerii îl văzură pe acesta înfiorându-se pe când îi trăgea spre perete, murmurând:

— In numele cerului, să nu ne mișcăm să lăsăm pe Pupan să procedeze cum știe! Pupan în timpul acela se apropiase și mai mult de sergent spre a-i vorbi. Discursul dură două minute; și figura lui Tholen exprima o uimire din ce în ce mai mare.

Când termină indusul, subofițerul zise:

— Aveți încredere în mine, suntem salvați! mulțumită lui Pupan suntem stăpâni pe situație.

— Dar, care situație? zise Marius furios; eu nu înțeleg nimic.

— Tăcere Marius! ordonă Raimond cu ton grav.

— Da, reluă sergentul nu vorbiți! Incredeți-vă în mine, vreți?

— Vorbește, reluă Raimond; răspund eu de noi trei.

— Ei bine, trebue să ne postăm fiecare în fața a câte unuia din cele patru chipuri ale zeiței și să ținem asupră-le revolverele noastre.

— Pentru ce? întebă Marius.

Pentru că statuia ar putea să se deschidă, declară Tholen, apucându-l de mână și patru oameni înarmați să iasă dintr'însa.

— Ei și, iasă odată! bombăni Marius.

— Tăcere! Faceți ce v'am spus! ordonă sergentul.

Tonul său era atât de poruncitor încât tovarășii se supuseră, așezându-se fiecare în fața unui din cele patru chipuri și ținând asupră-i revolverul.

Și atunci, văzură ceva la care nu se așteptau:

Pupan, smulgând patru torțe le asvârlea una după alta la baza statuii și piedestalul acela de lemn foarte uscat se aprinse repede din patru părți, flăcările cuprinzând într'un minut toată statua.

Atunci fu oribil.

Dinăuntrul ei eșiră strigăte omenești. Strigăte formidabile de durere, de spaimă și de disperare. Se auzeau apoi bătăi violente și repetate.

— Dar, e cineva acolo înăuntru, care vrea să iasă ! strigă Marius.

Și, împins de un imbold irezistibil, voi să se repeadă, când Pupan, cu ochii eșiți din orbite îi puse în mâna stângă o torță, arătându-i pereții templului.

Atunci cuprins de o exaltare, irezistibilă, văzu că Raimond, Tholen și Zomba aveau și ei câte o torță în mână. Și glasul lui Raimond răsună:

— Să dăm foc templului! Să dăm foc templului.

Statua ardea și strigătele din năuntrul ei erau infernale.

Asemenea unui demon Pupan alerga în jurul statuei și asvârlea asupra ei toate torțele pe care le smulgea din candelabrelel lor de bronz.

Și fiindcă statuia devenise acum un rug monstruos de care nu se mai puteau apropia, cei patru exploratori puseră în execuție planul conceput de atâta vreme, dând foc pereților.

Apoi se grăbiră să iasă urmați de Pupan și deteră foc și pereților exteriori ai templului.

Se strânseră în jurul thugului care cu un zâmbet feroce pe buze vorbi lui Tholen; acesta strigă:

— Înțeleg tot!

Cei patru banditi sunt în statue.

— Dar e înspăimântător, exclamă Marius.

— Da, declară Tholen, dar dacă vrem să împlinim victoria pe care acest diavol de Pupan ne-a pregătit-o trebuie să stăm în gardă.

— Pentru ce? In ce mod? întrebară cercetașii.

— Toți strangulatorii sunt ascunși prin arborii din jurul platoului.

— Pe cai! Pe cai! strigă Raimond.

— Nu! nu! Stați aci! S'a dus Pupan să-i aducă!

Pupan se întoarse cu caii.

Dar arborii din jurul spațiului liber se agitau. Și cei patru exploartori văzură niște forme negre sărind, țâșnind din frunziș.

Avură senzația că sute de ființe omenești, ascunse în tufișuri îi înconjurau spre a se arunca asupra lor.

— Foc! Foc! strigă Raimond. Foc asupra tufișurilor!

Toți își puseră browningurile în teacă și luând carabinele aproape fără a mai ochi, traseră de mai multe ori în șir.

Formând un fel de careu lângă caii nemișcați, cei patru exploratori se pregăteau să înfrunte atacul.

Dar nimeni nu apăru în spațiul luminat acuma de flacările ce mistuiau templul.

Ca și când strangulatorii ascunși în junglă ar fi fost hipnotizați de focul care consuma pe zeița lor, din mijlocul mulțimei invizibile nu se ridică nici un strigăt.

Și timp de câteva minute cei patru exploratori se întrebară dacă nu cumva fuseseră jucăria vreunui vis fantastic.

Pupan dispăruse din nou.

Trecură câteva momente de nehotărâre, în timpul căror templul ardea ca un rug. Și la lumina flăcărilor cei patru călători văzură pe Pupan eșind dintr'un tufiș trăgând cu o frânghie un corp îmbrăcat în alb.

Inmărmuriți de groază, văzură pe indus oprindu-se la câțiva metri de imensul rug, plecându-se, ridicând corpul și asvârlindu-l în mijlocul flăcărilor.

Apoi *thugul* scoase un strigăt ascuțit, rosti câteva cuvinte neînțelese și dispăru ca un nebun în pădure.

— Ce are ? întrebară cercetașii.

— Trebuie să fi strangulat și asvârlit în foc pe preotul care'l condamnase.

— Intr'adevăr, zise Marius, nu era de ajuns că a dat foc bandiților închiși în statuă și pe care noi i-am fi tratat cu mai puțină cruzime. Van Goorii au fost cu prisosință răsbunați !

Toate acestea fură spuse repede sub impresia exaltării, care le răpea la câteși patru conștiința pericolului ce încă îi amenința.

Sute de *thugi* furnicau în jurul lor ; era o amenințare continuă, care curând se manifestă în mod brutal.

Mai întâi, vreo treizeci de umbe negre, strecurându-se pe marginea junglei, ajunseră în fața cercetașilor.

Și din grupul acela fură asvârlite treizeci de lațuri ce se desfășurară asemenea unor șerpi lungi și subțiri. Atunci cei patru exploratori înțeleseră că stând nemișcați, riscau să cadă victimele vre-unui lat asvârlit cu mai multă preciziune și să piară după ce fuseseră atât de aproape de victorie.

— Să lăsăm ezitările, zise Raimond. E clar că trebuie să ne batem.

— Incepem, mii de fulgere ! Și Marius întinse pușca. Ceilalți îl imitară. Câteva minute detunăturile se succedară cu o repeziciune uimitoare. *Thughii* rezistară cinci minute. Un grup încercă să-i împresoare, trecând îndărătul templului în flăcări, spre a-i surprinde din spate. Raimond observă manevra și rezemându-se unul de spinarea celuilalt formară un careu perfect.

Dar tot Raimond fu primul care'și dete seama de partea defectuoasă a modului lor de apărare.

— Ne vor lua caii, zise el.

— Chiar așa ! mii de pipe !

Avură toți deodată aceeași idee și schimbându-și locurile se duseră de se așezară lângă cai pe cele patru laturi formate de animalele nemișcate și încremenite.

Continuară să tragă când cu browning-ul, când cu carabina, ținând astfel la distanță pe strangulatori, cari nu îndrăsneau să treacă bariera din ce în ce mai largă și mai înaltă formată de cadavrele ingrămădite ale tovarășilor lor doborîți de gloanțe.

Dar cum numărul lor era cu atât mai mare, ar fi sfârșit prin a învinge pe albi, îndată ce aceștia și-ar fi epuizat munițiile și ar fi fost nevoiți să lupte cu pumnalele. Din fericire, însă, o hotărîre a preoților zeiței Khali salvă pe europeni. În afară de cel ucis de *thug* mai rămăseseră trei preoți ascunși în junglă ; dar văzând că credincioșii lor nu îndrăzneau să se arunce în massă asupra acelui mic grup de patru inși, eșiră din pădure spre a le insufla mai mult curaj. Tholen care-i văzu înaintând câteși trei și care știa foarte bine ce putere ar fi avut îndemnurile lor, nu ezită o clipă. Ochi și îi doborî unul după altul.

Fu sfârșitul luptei.

Intr'adevăr, templul lor era incendiat, zeița lor distrusă, preoții lor erau morți, *thughii* pierduseră tot ce le puteau alimenta curajul. In clipa în care cei trei preoți se prăbușiră aproape toți o dată, se ridică o imensă clamoare, și într'o secundă toți thughii dispărură în fugă de pe platou, afundându-se în junglă ; și după ce avuseseră atâția inamici, cei patru albi nu mai văzură deodată nici unul.

Lupta se terminase.

CAPITOLUL VII

Lovitura lui Jan Bart

In timpul luptei de la templu, ce făcea Jan Bart ? Rămăsese, după cum ne amintim, lângă nefericita soție a lui Hans Van Goor. Deși foarte tânăr, avea prea multă delicateță instinctivă și prea mult bun simț, ca să înțeleagă că nici o consolare n'ar fi putut micșora o durere atât de firească.

Se mărgini deci să facă ceeace îi dicta sângele rece și inteligența. Căutând printre lucrurile din care, găsi un cearceaf pe care-l întinse peste cadavru.

Apoi, cu un gest energic dar blând își trecu mâna pe după umerii doamnei Van Goor și căută s'o atragă spre unul din care, cu gândul că oboseala îi va învinge durerea și o va face să se odihnească puțin. La început, încercarea sa rămase fără rezultat, căci nenorocita nu voia să se despartă de cadavrele soțului și fiilor săi.

Dar însfârșit cu cuvinte blânde, insistențe și rugăciuni izbuti s'o convingă să meargă spre carul, pe care, la lumina lămpii sale electrice, îl recunoscu ca fiind acela destinat de obicei sărmanei femei.

Cu îngrijiri filiale, o întinse pe pat, o acoperi cu o blană găsită acolo și îi spuse :

— Dormiți doamnă ; mâine vom spune rugăciunile.

Doamna Van Goor răspunse cu un gemăt, lăsându-se să cadă pe perne.

Jan Bart lăsă pânza care acoperea partea din față a coviltirului și, după ce se încredință că totul era în regulă și caii sedeau liniștiți, se duse îndărătul celuilalt car și se așeză, cu

carabina între genuchi, lângă cearceaful alb, care acoperea cele trei cadavre.

Noaptea era splendidă și liniștită.

Pe cerul plin de stele, luna se înălța încet. Un mic torent în fundul văii murmura încetișor.

Nici un alt sgomot. Se părea că după detunăturile de arme care făcuseră să răsune valea, ființele și lucrurile recăzuseră în somnul nopții.

Jan Bart, se lăsă întâi în voia gândurilor triste. Gândindu-se la mama aceea disperată își aminti de mama sa pe care o lăsase la Roma ca să alerge după aventuri. Se înduioșă. Câteva lacrimi îi umeziră pleoapele. Dar își dete seama că acele lacrimi erau în împrejurările de față o slăbiciune și murmură, îndreptându-și capul :

— Haide ! Curaj !

Se gândi la Marius și la Raimond care în momentul acela erau poate în primejdie și, fiindcă era superstițios din fire ca ori ce ligur, sau ca ori ce marinar, își zise că un gând prietenesc îndreptat spre cei cari se găseau în pericol putea să-i apere de rele. Făcu deci tot felul de supoziții optimiste și asta îl ajută să mai treacă timpul.

Lătratul câinelui încetase și curând nu mai auzi de cât murmurul apei din apropiere. Câte minute, sau câte ore trecură astfel ? Nu putea ști. Dar, deodată fu scos din reveria sa de un spectacol neașteptat.

Colo, la dreapta, în vârful massei întunecoase a muntelui se înălța o lumină roșiatică. In curând flăcări imense și nori groși de fum în mijlocul cărora țâșneau schintei transformară acea culme într'un adevărat vulcan.

— Ce se petrece oare acolo ?

Cunoștea intențiile camarazilor săi.

— Să fi găsit templul zeiței ?

Privi cu o curiozitate înfrigurată acea iluminație îndepărtată.

Deodată se păru că flacările erau acoperite de o mână colosală. Nu mai rămase de cât o lumină roșiatecă care se șterse încetul cu încetul până ce dispăru.

— Templul a fost incendiat.

S'a sfârșit !

Dar trebuie să fie foarte departe sau poate că n'a fost

nici o luptă căci n'am auzit împușcături. Deodată însă, cu acel simț ascuțit și special care'l făcea să-și dea seama îndată de fenomenele atmosferice, observă că vântul sufla în direcția muntelui pe care văzuse incendiul.

— Dac'a fost luptă, nu puteam auzi împușcăturile fiindcă vântul le-a dus în partea cealaltă a muntelui.

Pe când, în mod mașinal, ochii săi ne mai având de ce să privească muntele, priveau spre vale, i se păru că vede printre ierburile înalte o unduire produsă în sens contrar cu aceea a vântului.

— Ce înseamnă asta ? se întrebă el, întinzând pușca.

— Unduirea aceea nu poate fi produsă de cât de vreun om sau de vreun animal. Dar acest animal, sau acest om vine în spre mine.

Se lipi de car așa în cât să rămâie ascuns în umbră, și așteptă silindu-se să deslușească forma unui om sau a unui animal. Dar, brusc, îndoiala fu risiptă de siguranță : văzu o formă ridicându-se în mijlocul ierburilor. Lumina lunii îi permise să vadă că era un om, un om pe jumătate gol, cu turban alb și o fâșie albă în jurul coapselor.

— E un Olo-Ot, s'au un thug ? M-o fi văzut ? Să-l lăsăm să se apropie.

Dacă e singur nu risc nimic.

Nu văd ierburile mișcându-se în altă parte. Dar imediat constată că se înșelase. In stânga și în dreapta acelui necunoscut se produceau alte unduiri în ierburile înalte.

— Oho ! e o serie întreagă. Trebuie să fie cel puțin o duzină.

Intinse pușca ținând degetul pe trăgaci. Și totuși nu-i venea să ucidă un om, care nu'l atacase. Cu toate că generozitatea lui Raimond și a lui Marius era foarte mare era întrecută de aceea a lui Jan Bart. Totuși nu mergea până la imprudență.

— Haide ! Mă voi retranșa îndărătul vreunui obiect oarecare și voi vedea ce intenție au. Dacă-i văd că au intenția să se apropie de care sunt nevoit să-i culc la pământ pentru ca biata femee să nu cadă victima lor.

Se plecă, dispăru cu totul îndărătul unor brazde de pământ și se postă la o mică depărtare de cele două care în așa

fel în cât să domine marginea drumului care-l separa de terenul acoperit de iarbă, pe care înaintau indigenii.

Așteptarea sa nu fu lungă.

Omul care era în picioare continua să se îndrepte spre drum și ajunse la doi pași de care.

Păru că ezită în care din ele să se urce. Atunci Jan Bart își zise :

N'am ce mă face. Il voi împușca în picior, așa încât să nu'l ucid dar să-l împiedic de a se urca.

Ochi și trase. Omul scoase un strigăt, se clătină și căzu cât era de lung în marginea drumului. Jan Bart nu se ocupă de dânsul, și privi spre ierburile care acum nu se mai mișcau.

Era vădit că toți indigenii se opriseră.

— Poate că lecția o să le servească.

S'așteptăm. Dar dacă mai încearcă vreunul, trag !

Și aproape imediat fu nevoit să tragă, fiindcă o altă formă neagră încercă să sară în al doilea car. Fu luat din zbor și căzu peste corpul tovarășului său.

— La naiba ! o să fiu nevoit să-i culc pe toți la pământ !

Dar în momentul acela auzi strigăte, între care recunoscu vocea camarazilor săi și deslușì galopul unor cai.

Fără să se gândească la pericolul la care se expunea descoperindu-se înaintea indigenilor, se ridică. Dar, imediat simți o frânghie căzându-i pe spinare și strângându-l de gât. Fu tras înapoi și căzu cât era de lung și ducându-și mâinile la gât pe care'l simțea din ce în ce mai strâns, strigă cât putu:

— Marius ! Raimond ! Ajutor !

Glasul îi fu înăbușit înainte de a termina și avu un ultim gând.

— Sunt pierdut ! Sunt strangulatorii !

Intr'o supremă licărire de rațiune și de forță vitală, văzu pe Marius sărind de pe un cal ce venea în galop și căzând ca un clown în spatele unei forme omenești, care se zărea la o mică depărtare.

Marius avea în mână un obiect pe care în clipa aceea teribilă, Jan Bart îl recunoscu că era un *browning*.

Acel obiect se abătu cu violență asupra capului omului, care căzu greoi alături de Jan Bart.

— Foc ! Foc ! urlă Marius. Foc în ierburi. Mii de pipe !

Atunci abia Jan Bart înțelese că lumina lunii, fusese înlocuită, — după cum se întâmplă în regiunile tropicale, — de razele soarelui. De aceea vedea atât de clar cele ce se petreceau în jurul său.

Auzi mai multe detunături, strigăte de furie și de triumf; se simți ridicat, liberat de frânghia care-l strângea de gât și strâns în brațe de prietenii săi.

— Ah ! zise el, regăsindu-și sângele rece. Am crezut de data asta că nu mai scap.

Timp de câteva minute, nu fu de cât un schimb de cuvinte fără șir, de exclamații de bucurie, și de ușurare. Jan Bart află numai din câteva cuvinte cele petrecute.

Trebuiau să descurce mai întâi drumul de cadavrele *thughilor*, cari ajunseseră desigur pân'aci în fuga lor după incendiu.

Și cum nu erau toți uciși, căci Jan Bart trăsese mai mult în picioare, Zomba se acupă de ei, pansându-le rănile în mod sumar.

Cei trei cercetași luară apoi toate dispozițiile cu privire la d-na Van Goor, care se deșteptase la auzul detunăturilor. Diamantele erau definitiv pierdute. Dar această pierdere nu mai putea interesa pe nenorocita, care nu mai avea pe nimeni pe lume. Ea răspunse cu glasul zdrobit la întrebările exploratorilor :

— Duceți-mă la Pontianak cu fiii și soțul meu ; nu doresc altceva de cât să mor de durere pe drum, ca să mă puteți îngropa cu dânșii.

Se înapoiară deci cu toții la Pontianak, unde relatară cele întâmplate guvernatorului posesiunilor olandeze din Borneo. Acesta hotărî să se organizeze o expediție militară împotriva *thughilor* spre a-i împiedica de a-și mai clădi alt templu și de a-și continua nelegiuirile lor. Acea expediție militară, comandată de guvernator în persoană, avea un stat major compus din cei trei cercetași și sergentul Tholen.

In realitate ei conduseră operațiile, care durară o săptămână și fură încoronate de cel mai deplin succes.

Sub cenușa templului se găsi intrarea unei subterane, care fu în întregime explorată și în care guvernatorul confiscă o cantitate considerabilă de diamante brute si cioplite și de monede de aur

La Pontianak, unde se înapoiară triumfători, cei trei cercetași fură aclamați cu frenezie.

D-na Van Goor, după înmormântarea soțului și fiilor săi, intră într'o mănăstire de maici din Pontianac unde fu tratată cu dragoste și respect.

Raimond, Marius, Jan Bart, sergentul Tholen și Zomba se odihniră câtva timp la Pontianak, unde avură fericirea de a primi, — lucru care nu li se mai întâmplase dela trecerea Atlanticului, — știri dela părinții lor. Insăși guvernatorul avu plăcerea de a le înmâna într'o zi cele trei plicuri, acoperite de numeroase mărci, care dovedeau că trecuseră prin diverse localități până ce daseră de urma acelora cărora le fuseseră destinate.

Bucuria lor fu nemărginită și se grăbiră să răspundă ființelor scumpe care ardeau de nerăbdare să aibă știri de la ei.

Șederea la Pontianak se prelungi câtăva vreme și fu un lung repaus întrerupt doar de mici partide de vânătoare, care erau o simplă distracție pentru dânșii.

Erau ca un preludiu la noui emoții și curioase aventuri, carei- așteptau

Citiți urmarea în fascicola No. 17

PIRAȚII DIN TONCHIN